Țara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

DREAPTA ŞI STÂNGA – O ÎNCLEŞTARE DURĂ ÎN POLITICĂ pag. 15

ZIAR ANTI-SISTEM

ADEVĂRURI USTURĂTOARE DEZVĂLUITE DE JURNALISTUL ILIE ŞERBĂNESCU ÎN CARTEA „ROMÂNIA, O COLONIE LA PERIFERIA EUROPEI“ pag. 4

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAȚII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOȚILĂ** ● Anul XII - **Nr. 330** - 24 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **1-22 septembrie 2016** ● 2,5 lei ●

„Art. 1 din Constituție: România este stat național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

DE CE... ŞI CINE ARE INTERES SĂ DISTRUGĂ POŞTA ROMÂNĂ? pag. 8

ZIUA COMUNEI BASCOV LA CEA DE-A X-A ANIVERSARE SĂRBĂTORITĂ ÎN MOD DEOSEBIT pag. 12

EDITORIAL

„DAMBLAGEA MARE“, LA PRIMĂRIILE COMUNALE PRIN „ÎNFIINȚAREA POLIȚIEI LOCALE“

Această „damblageală” privind cheltuirea banului public din bugetul local al primăriilor comunale şi aşa destul de limitat, a cuprins aceste instituții fundamentale ale statului român. Aceasta în condițiile când salariile angajaților de la primării sunt sub limita existenței. Nu ştim ce i-o fi determinat pe primarii unor localități pentru ca a înființa poliții locale, pentru copierea modelului american păgubos pentru România, acela de înființare a „şerifilor locali”. Se pare că actualii primari nu citesc semnalele din presă, acelea că „americanizarea şi europenizarea” este păguboasă pentru România, datorită faptului că românului nu i-a mai rămas decât americanizarea sufletului tinerei generații. Această generație nu mai vrea principiul „muncă pentru pâine”, ci ... „pâine fără muncă” şi cu bani mulți, în condițiile în care bugetul României este impus direct de la Bruxelles. În aceste condiții, putem să transmitem mesajul românilor „români, mâncați doar 3% din PIB”, pentru că restul intră în buzunarele statelor Bruxelleze care îi manipulează pe cei 32 europarlamentari care reprezintă România, doar „de poză”, sau cel puțin o parte dintre ei, făcând jocul unui guvern condus de un preşedinte etnic german, care este doar fizic cu România, datorită faptului că întreaga familie trăieşte de 25 de ani în Germania.

Hitler a murit de mult. În 1945. A rămas doar stafia lui Hitler şi îndemnul său „Germania... Germania... peste tot”

Aceasta înseamnă că Germania actuală cu capitala la Berlin se pregăteşte împreună cu „puii ei germanofili”, precum: Austro-Ungaria, Polonia, Croația, Cehia, împreună cu țările mici din vestul Berlinului, de dominația Europei şi de ce nu, o nouă împărțire a lumii din punct de vedere politic, militar şi economic. Dar aşa sun eu. Trec de la Poliția Locală la durerea cea mai mare a românilor, acum la împlinirea a 100 ani de când mica țărişoară a Principatelor române, numită România, a învins marea putere Europeană, care în prezent doreşte transformarea

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 42 18 12 38 27 11

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

Ţării Româneşti într-o colonie „a marilor”. Pentru aceasta, au nevoie ca puterea să fie apărată şi din interior, apărare care pleacă de la unitatea de bază a statului român, Primăria. Aceasta când în exterior graniţele sunt apărate de la 10.000 km de americani cu sprijinul lor, a ţărilor din Europa. Se pune problema împotriva cui? Normal că împotriva nu a Rusiei, ci a Iranului, Siriei, Afganistanului, Irakului, care sunt de 25 ani măcinate de războaie interne. Numai că, pentru această apărare exterioară a graniţelor din est, ni s-a impus de la Bruxelles mărirea bugetului apărării cu peste 2% din PIB, de la 1,2 din PIB, cât era până în 2015.

Că veni vorba de Poliţia Locală...

La baza acestei „noi prădăciuni” a banului public, stă legea Poliţiei locale nr. 155 din 12 iulie 2010, republicată şi în vigoare din 13 iunie 2015. Aceasta pentru că până la această dată, s-a tot modificat legea prin ordonanţă de guvern şi nu în Parlament cum ar fi trebuit să fie normal, pentru ca deputaţii care cunosc situatia finenţelor publice la autorităţile locale, să spună clar şi apăsat „STOP domnilor de la Bruxelles”, avem Poliţia Naţională, aven Jandarmeria şi mai avem şi vreo câteva sute de mii de bodyguarzi plătiţi tot din banii publici, pentru că societăţile comerciale deduc din profit cheltuiala cu aceşti „paznici”. În aceste condiţii, putem trage concluzia că din 2015 până în prezent, România nu mai are Parlament, iar din noiembrie 2015, acesta a devenit inutil datorită faptului că domnul preşedinte a dorit „Guvernul meu” în fruntea cărora să se afle Alina şi Blaga, duetul trăznet care conduce Guvernul României. Şi prin cine credeţi? Prin ungurofilul numit prim ministru, Cioloş, care s-a născut la câţiva km de graniţa veche ungurească. Că România nu mai are Parlament, o demonstrează decapitarea conducerii Parlamentului, aşa bun sau rău, cum era el. Facem precizarea că acest parlament românesc reprezintă „voinţa naţiunii”, el fiind organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a ţării, aşa cum precizează art.61 din Constituţie. Numai că, preşedintele nostru se ridică deasupra Constituţiei, iar Parlamentul are deasupra sa „sabia necruţătoare” a doamnei Kovesi. Am făcut această divagaţie, pentru că legea poliţiei locale a fost „plămădită” de Guvernul PDL, condus şi el de „ungurofilul Boc”, iar la conducerea statului se afla „turcitul Băsescu” născut la Basarabi în Dobrogea, care purta un nume sonor de Traian, nu de la nana, ci de la Adam Clisi până unde pătrunsese împăratul Traian. În aceste condiţii, putem spune că împăratul Traian de la Basarabi s-a aflat peste graniţele Imperiului Roman de acum 2000 de ani.

Ce i-a îndemnat pe primari în lupta de înfiinţare a Poliţiei Locale Comunale?

Am citit cu atenţie art.1 din ordonanţa devenită lege: „apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanelor, a proprietăţii private şi publice, precum şi (să te cruceşti), descoperirea şi prevenirea infracţiunilor pe teritoriul comunei”. Nu ştim dacă cei „10 paznici îmbrăcaţi în uniformă de poliţişti locali”, poate să-i linişteascã pe ţăranii din comune că vor fi protejaţi împotriva fenomenului violenţei care a pătruns cu forţă în satele româneşti, deosebit de cuminţi, timp de aproape 2000 de ani. În aceste condiţii, ne punem întrebarea, de ce mai sunt plătiţi în fiecare comună, câte 3-4 poliţişti „bine plătiţi” (pe dracu), în condiţiile în care s-au înfiinţat secţii de poliţie la fiecare 3-4-5 comune, iar ei stau în principal la aceste secţii. Iar la comune se află doar clădirea postului de poliţie, care este fără poliţişti, decât din când în când. Se pune problema, cu cine se vor lupta aceşti poliţişti locali? Cu consătenii şi rudele lor din sat? Mă îndoiesc. În condiţiile în care vor fi numiţi din rândul cetăţenilor locali, această poliţie locală nu va fi altceva decât tradiţionala „pază contractuală” după modelul de după 1989 când cetăţenii din comune erau obligaţi să-l păzească pe miliţianul care dormea în post şi era păzit într-o gheretă construită de multe ori pe banii miliţianului. Aşa cum ne-am pus întrebarea în subtitlu, aceasta o dezvoltăm prin aceea că această poliţie locală plătită din banii contribuabililor, nu va schimba cu nimic situaţia infracţională la sate, pentru că aceşti câţiva poliţişti locali vor contribui doar la „fala primarului”, care se va mândri în faţa cetăţenilor că el este apărat nu numai de lege şi de fapteşe bune pe care trebuie să le facă, şi de cei câţiva „vaşnici apărători poliţişti locali”. Poate că dacă la selecţie vor fi aleşi câţiva vânjoşi vlăjgani, de care trebuie să ţină cont cei câţiva bătăuşi notorii din sate, că trebuie să se cuminţească, atunci este altceva. Dacă în schimb, în cadrul poliţiştilor locali vor fi alese câteva fetiţe „nepoţele, nepoţici sau nepoţi” al unor angajaţi din Primărie, firave de parcă le-ai pune la patinuar, atunci se schimbă problema. De aceea, putem spune fără să grşim că un primar inteligent şi destoinic, ales de 80-90% din alegători, nu are nevoie să fie păzit de poliţia locală, cum încearcă să se transforme această poliţie locală la sat. Este altceva la poliţia oraşelor şi chiar a localităţilor cu peste 10-15 mii de locuitori. La aceste localităţi, trebuie să intervină nu poliţia locală, ci jandarmeria, poliţia centrală şi în final, măsurile ferme date în pedepsele stabilite legal de judecători. Fenomenul infracţional de la sate nu poate fi eradicat decât prin măsuri de coerciţie severe şi grele, în care se desfăşoară „regimul penitenciar”. Aşa cum spuneam cu altă ocazie, statul român are nevoie să-şi diversifice modul în care se efectuează regimul de detenţie şi de arest, încât în aceeaşi celulă sau acelaşi penitenciar să nu fie încarceraţi cei care au omorât cu intenţie sau au făcut fapte grave împotriva vieţii cetăţenilor, iar pentru delictele economice să existe penitenciare speciale în care aceşti încălcători de lege să beneficieze de alte condiţii. Amintim în acest sens că în prezent şi condamnatul pentru omor are dreptul la o anumită perioadă de timp să-şi cheme amanta sau prietena într-o cameră stabilită şi timp de 24 ore să se simtă în libertate deplină. Oare aceasta este corect? Oare nu este necesar ca în viitoarele alegeri aceasta să fie o temă de discuţii pentru alegători? În aceste condiţii, credem că legiuitorul nu ar fi trebuit să organizeze secţii de alegeri la penitenciare, acestasta devenind o sursă clară de voturi pentru guvernul dominant.

Art. 3 din lege face din poliţia locală „urechile stăpânirii”

Este interesant acest articol din legea respectivă, datorită faptului că aceşti „agenţi locali” capătă puteri „informaţionale”, fiind obligaţi de lege să devină informatorii satelor, la fel ca SRI, fiind obligaţi să informeze organele poliţiei centrale cu privire la unele fapte infracţionale mai mici sau mai mari, săvârşite de cetăţenii care locuiesc la sate. În concluzie, poliţia locală reprezintă „urechile poliţiei naţionale”. În domeniul circulaţiei, aceasta a primit împuterniciri cu privire la circulaţia pe drumurile publice, în condiţiile în care din selecţia făcută de comisia de selecţie a cărui preşedinte este primarul, nu avem certitudinea că cei selecţionaţi au cunoştinţe temeinice de circulaţie. este adevărat că din lege se precizează faptul că era necesar ca să fie selecţionaţi foşti militari, poliţişti şi oameni care au cunoştinţă de lege. Poliţistul local trebuie să fie un om echilibrat, cunoscut şi respectat de cetăţeni, încât doar simpla prezenţă a lui să impună respect. Numai că, spre regretul nostru, la sate aproape că nu mai există respect. S-a micşorat numărul celor care îl sallută pe primar, pe poapa sau învăţător, pe doctor sau notar, şi chiar la sate au dispărut ceea ce a construit mii de ani satul, „obligaţia de a da bună ziua”. O statistică a stabilit că din 100 elevi cu vârste până în 14 ani, doar 20% din ei mai dau bună ziua. Iar şcoala tace. Profesorul vrea bani mulţi, fără merit, făcându-şi datoria doar din punct de vedere al predării materiei, iar din punct de vedere al pregătirii umane, şcoala românească este repetentă, la fel cum este şi poliţia naţională, care nu se mai bucură de stimă şi respect, datorită unora din ei care s-au dedat la unele fapte de corupţie.

DUMITRU CÂRCENI

(continuare în numărul viitor)

LUMEEEE... LUMEEEE... MULTĂ LUME LA BOGAŢI... DE NU S-A MAI VĂZUT

Duminică, 28 august, la Bogaţi, frumoasa comună de pe Valea Cârcinovului, condusă de un primar „citit” a avut loc evenimentul „secular” ocazionat de sărbătoarea zilei comunei pe care primarul Ion Gârleanu, pentru prima dată, i-a schimbat denumirea în „Festivalul omeniei”. Nu ştiu cine i-o fi dat ideea, pentru că în toată România se uzitează: „Zilele localităţii”, zilele comunei, zilele oraşului, etc. Dar probabil, domnului primar i-o fi şoptit la ureche vreo „păsărică” şi a transformat Zilele comunei în „Festivalul omeniei”. E bine şi aşa. Eu am venit mai târziu. Încă de la intrarea pe teritoriul comunei Bogaţi, am simţit „izul patriotic” prin multitudinea drapelelor tricolore cu care era pavazată localitatea. Şi aceasta este bine. Tot aşa de bine era şi mulţimea locuitorilor care s-au revărsat de peste toate satele de pe Valea Cârcinovului unde este amplasată comuna. Primarul, îmbrăcat ca un autentic ţăran, cu „cămeşe albă” de Muscelean, a dat startul petrecerii în jur de ora 18,30 chiar înainte de apariţia invitaţilor de la centru. S-a început totul cu o horă, iar „tanti Maria”, aşa cum anunţa crainicul de pe scenă, era „cap de

(continuare în pagina 24)

SERIAL

ADEVĂRURI USTURĂTOARE DEZVĂLUITE DE JURNALISTUL ILIE ŞERBĂNESCU ÎN CARTEA „ROMÂNIA, O COLONIE LA PERIFERIA EUROPEI“

Colegul şi prietenul meu, domnul general de divizie Ionel Dumitrescu, un patriot înflăcărat cu dragoste de țară, m-a sunat deunăzi, atrăgându-mi atenția cu privire la apariția în cursul anului 2016 a unei importante cărți „document” prin care domnia sa, ca de altfel ceilalți români care mai gândesc româneşte, mă roagă să fac din această carte un serial, pe înțelesul şi cultura majorității românilor, inclusiv ai clasei politice aflate la putere sau în opoziție. Ceea ce m-am şi conformat şi după subtitlul privind cunoscutele polițețuri, am dat publicității introducerea făcută de autor, respectiv domnul Ilie Şerbănescu, un mare patriot şi probabil cel mai mare jurnalist de „analize politice şi economice”, privind starea şi evoluția națiunii politice de la revoluție până în prezent.

D. BOȚILĂ

Domnule director al ziarului Reflector Argeşean,

Consideră această scrisoare ca pe o încercare de a te „mobiliza” sa foloseşti prezentarea economica a României - COLONIE LA PERIFERIA EUROPEI - paginile ziarului ce cu onoare îl conduci. În fond, ILIE ŞERBĂNESCU - economist şi publicist, valoros, foarte, as eu, nu face decât sa susțină cu argumente, problemele economice GRAVE, tratat de-a lungul vremii şi vremurilor în ziarul REFLECTOR ARGEŞEAN (fie că articolele au fost semnate de Victor Vernescu, Dumitru Cârceni, Dumitru Boțilă, Vasile Zărnescu sau alți condeieri valoroşi!). Dacă numai ultimul capitol, CAPITOLUL 14 (numai nouă pagini) ar vedea lumina tiparului - în serial - cu prezentarea „ŞAPOU”, de rigoare şi tot ar fi CEVA ! (introducerea). „ȚARA NOASTRĂ nu va fi o COLONIE. Românii nu vor trăi după cum comandă puterile străine, nu vor renunța la independență sau libertate. Ca națiune europeană, cerem un tratament egal. Nu vom fi - a subliniat -RIDICĂ-TE GHEORGHE RIDICĂ-TE IOANE. Cetățenii europeni de MÂNA a DOUA” (mii de scuze în text s-a strecurat prima eroare şi trebuie înlocuit cuvântul ROMÂNII cu UNGURII, iar primul ministru nu este GHEORGHE-IOANE ci ORBAN). În fond, Occidentul a tranformat ROMÂNIA, într-o colonie fără ocupație militară! Ceva aproape necunoscut în istorie şi oricum remarcabil! De acum România nu mai contează ca țară şi există riscul ca teritorial să fie împărțită între noii ei proprietari, dacă aşa cum se prefigurează lucrurile aceştia se vor certa între ei... Germania considera probabil România şi Bulgaria nişte colonii de la periferie şi în mod cu totul cert, nu le atribuie capacitatea de a-i apăra economic granițele imperiului ei. Murdăria este că le ține în şah cu tot felul de MCV-uri şi alte diversiuni!... Dacă României îi va fi dat să rămână în teritoriul actual asta depinde de o ecuație globală complexă a raporturilor de putere, vizând îndeosebi GERMANIA, RUSIA şi AMERICA... Ce se întâmplă în cazul unei redesemnări a sferelor de influență între SUA şi RUSIA? Soarta teritorialității ROMÂNIEI depinde îngrozitor de mult de „non deal” între MOSCOVA şi WASHINGTON... Românii au ajuns deja chiriaşi în țara lor. Următorul pas -DEZMEMBRAREA - este inevitabil. România nu mai este, deja, țara românilor... Unica ieşire din starea şi statutul de colonie nu poate fi obiectiv, decât o MIŞCARE DE ELIBERARE NAȚIONALĂ care poate avea succes sau nu. Şi care oricum nu poate fi realizată decât într-o conjunctură internațională favorabilă ei ... Poate DUMNEZEU sa scurteze „Calea Robilor” pentru - POPORUL ROMÂN! Dedicația semnatarului scrisorii este adresata cu siguranță, oamenilor care scriu sau numai citesc ziarul „Reflector Argesean”.

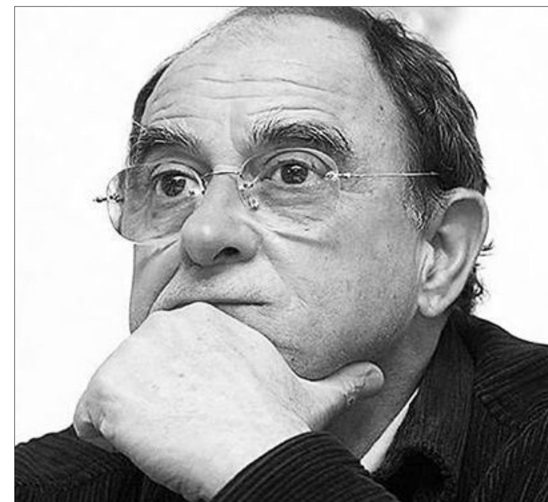

CU STIMĂ, GENERAL DE DIVIZIE ÎN REZERVĂ, IONEL DUMITRESCU- PARTICIPANT ACTIV ÎN CADRUL ARMATEI ROMÂNE LA REVOLTA ROMÂNILOR DIN 22.12.1989

România transformată în colonie UE - pe înțelesul tuturor

Când, după aproape jumătate de veac de comunism, a revenit la capitalism (cel puțin aşa este categorisită oficial rânduiala economico-socială în care se află), România a ajuns repede, cu o viteză istorică ce nu fusese cunoscută încă, o biată colonie, în faza cea mai de jos, de la periferia estică europeană. Privind retrospectiv, faptul era probabil inevitabil, pentru că, în măsura în care cuvântul de ordine, stabilit extern şi acceptat intern, al trecerii de la comunism la capitalism era „totul de la stat la privat”, piesele strategice şi pârghiile de comandă vor fi ajuns inextricabil, până la urmă, în mâna capitalului străin, căci cel privat autohton nu exista iar celui public românesc i se hărăzise tocmai menirea să dispară. Din motive ținând evident de incertitudinile noilor trasee ale sferelor de influență, capitalul occidental a ezitat un deceniu să se implice în România, timp în care foştii ciocoi comunişti au putut deveni noi ciocoi capitalişti furând la greu sub acoperirea paravanului arhislăvit „totul de la stat la privat”. Când, însă, după un deceniu capitalul occidental a primit comanda implicării, probabil întru valorificarea slăbiciunilor prelungite ale Rusiei, a intrat ca în brânză şi a pus stăpânire pe tot ceea ce era important în România. A început marea dare înapoi a capitalului autohton: cel public avea program în acest sens, iar cel privat din pură lipsă de resurse şi capacitate concurențială. Acesta din urmă a mai furat şi el ce a mai putut de la stat, dar evident milioane, căci de

miliarde se ocupa capitalul străin. Acum, la început de an 2016, când este scrisă această carte, doar 4 procente din cifra de afaceri globală au mai rămas în mâna statului, iar economia privată, devenită supercopleşitoare, este, în mare, jumătate la străini şi jumătate la români, cu deosebirea hotărâtoare că jumătatea deținută de străini este din axa majoră, de control, a economiei, iar jumătatea deținută de români este cea care pune pingele. Resursele naturale, distribuțiile de carburanți, de electricitate şi gaze naturale (care strâng banii de la toți consumatorii de energie), băncile, asigurările, industriile câte mai există, telecomunicațiile, exporturile, retailul modern şi, într-o măsură mereu mai mare, pădurile şi pământurile agricole se află în mâini străine. Nicio decizie de f°nd nu mai este la dispoziția românilor. Când nu mai ai resursele şi pârghiile sub control propriu, posibilitățile de dezvoltare sunt închise. Nicăieri în Europa, munca nu ia din PIB mai puțin decât în România, iar capitalul mai mult! împărțirea PIB-ului între muncă şi capital este odioasă în România (punând în discuție, prin comparație cu țările din Occident transformate în reper iconografic, însuşi faptul dacă în România este capitalism sau altceva) nu este întâlnită decât în țările africane cu statut colonial cvasi recunoscut. Regimul în care capitalul străin foloseşte activele, facilitățile şi forța de muncă din România este halucinant. Obține peste jumătate din cifra de afaceri globală, utilizând din total nici măcar o treime din forța de muncă. Cu toate acestea nu ezită să se prezinte prin ceea ce raportează oficial ca fiind mai puțin performant decât capitalul autohton, care este vai de mama lui! Firmele străine, în majoritatea lor, se plâng că înregistrează pierderi nete, neînțelegându-se astfel de ce îşi mai irosesc vremea prin România! Iar pe ansamblu, capitalul străin raportează profituri mult mai mici decât capitalul românesc. în fapt, îşi umflă conturile cu false consumuri intermediare disproporționate pentru a-şi camufla câştigurile şi, mai ales, externalizează înainte de fiscalizare 80-90% din profiturile reale obținute. Pe baza statisticilor oficiale - care fiind calculate în cruciş nu pot ascunde până în cele din urmă adevărul - se poate estima un minim de 40-50 miliarde de euro externalizări anuale nefiscalizate ale capitalului străin din România. Oricum, prin comparație, milioanele jecmănite de corupții români, (singurii instrumentați de justiția română) reprezintă o tristă bagatelă. Discuția despre evaziunea fiscală este o glumă proastă, în măsura în care principalul evazionist fiscal, respectiv capitalul străin, nu este nici măcar inclus în investigare, fiind tratat în România ca un bibelou de porțelan. Tratament în acord însă cu obediența față de stăpânul străin într-o colonie! Cu adevărat remarcabil este faptul că transformarea mai mult decât rapidă din punct de vedere istoric a României într-o colonie cu loc codaş consolidat în Europa s-a produs fără ocupație militară străină, ceea ce, ținând cont mai ales de viteza consemnată, nu se poate explica decât prin presiuni şi condiționări economice şi politice externe uriaşe şi prin concursul neuzual dat de clasa politică internă. Este vorba, în ce priveşte primul aspect, îndeosebi de privatizările şi lichidările impuse prin programele FMI şi Băncii Mondiale, precum şi de măsurile demolatorii cerute pentru admiterea României în UE, iar, în ce priveşte ultimul aspect, nu se poate spune altceva decât că procesul a beneficiat de masive trădări de neam şi țară din partea clasei politice româneşti. Nu este de mirare că, în asemenea condiții, capitalul străin, agenții lor precum FMI sau Comisia de la Bruxelles, ca şi aproape întreaga clasă politică românească se află pe aceeaşi lungime de undă în a nu recunoaşte cumva starea de colonie a României şi, dimpotrivă, în a încerca să facă din colonialişti „partenerii" sau chiar mântuitorii României. Dacă politicienii români se evidențiază prin tăcere, de parcă nimic nu se petrece, străinii implicați (respectiv firmele şi agenții lor instituționali şi guvernamentali) se disting prin apelul sistematic la arsenalul colonialist din secolele XVIII şi XIX: culpabilizarea permanentă a României (premisă şi condiție a jecmănirii ei) şi chiar măsuri de forță când interesele lor o cer. Cu ocazia referendumului din 2012, pentru că rezultatul nu le-a convenit, n-au ezitat să batjocorească votul popular, pretins de ei înşişi şi nu de altcineva a constitui expresia supremă a democrației. în 2015, în baza voinței discreționare a proprietarului străin, şi-au ales administratori în afara partidelor - structuri, bune sau rele, legate însă tot de un vot popular - nominalizând un cabinet de birocrați din structurile „europene" cărora le-au pus strict diversionist eticheta de tehnocrați. Au fost demonstrații de a arăta cine este proprietarul şi care este vrerea lui! Tentația de a suprapune capitalismul colonialismului a fost adusă astfel la paroxism! Realitățile se încăpățânează (încă) să reziste acestei tentații. în SUA şi în țările din flancul vestic al UE funcționează democrația, cel puțin pe latura de esență a respectării votului popular. Cum se face însă că exact aceste țări impun României alte reguli şi norme decât cele care operează la ele acasă?! Sau ce-i permis lui Jupiter, nu-i permis boului?! Temerea care se degajă este că, după cum chiar aceste state au pretenția să decurgă lucrurile în România şi după cum se comportă ele însele cu România, avem de-a face cu capitalism numai la ele acasă, în timp ce în România este purul colonialism, vechiul şi doar altfel înveşmântatul colonialism! Un colonialism post-comunist, mult mai atroce, dar mai diversionist. Personal, n-am vreo pretenție de la aceste țări. Practică de mult colonialismul şi îşi datorează prosperitatea de secole exploatării coloniale a altor popoare. Ce te poți aştepta de la aceste țări? Jecmănirea României de către colonialiştii străini şi vătafii lor români este în plină acțiune, dar procesul şi efectele lui au înaintat atât de puternic încât nu mai poate trece mult până la desființarea sau dezmembrarea obiectului în cauză (adică România) în urma jecmănirii. Şi acest pericol este mai aproape decât s-ar crede! Căci UE a instituit un fel de „colonialism colectiv". România nu aparține unui colonialist, ci mai multora, în felii. Şi dacă frați proprietari se ceartă, primul lucru pe care îl fac împart între ei ceea ce dețin, ca frații! Românii au ajuns deja chiriaşi în țara lor. Următorul pas - dezmembrarea - este inevitabil. România nu mai este deja țara românilor. Era, bună sau rea, țara lor, atât timp cât proprietarii, buni sau răi, erau românii. Acum, România are noi proprietari. Şi acest lucru va fi consemnat şi în scripte, politic. Când şi cum nu depinde nimic de noi! Depinde de proprietar şi nu de chiriaş! Unica ieşire din starea şi statutul de colonie nu poate fi, obiectiv, decât o mişcare de eliberare națională. Care poate avea succes sau nu. Şi care oricum nu poate fi realizată - admițând prin absurd că cineva din România ar organiza-o! - decât într-un context internațional favorabil. Un asemenea context nu există în momentul de față. Colonialismul este în ofensivă. Aşa că starea şi statutul de colonie se vor adânci pentru România. Şi pălmaşilor români le va fi mereu mai greu sub povara colonialiştilor străini şi vătafilor lor români. Dacă României îi va fi dat să rămână în teritoriul actual asta depinde de o ecuație complexă, globală şi regională, a raporturilor de putere vizând îndeosebi Germania, Rusia şi America. Aceasta din urmă este deocamdată singura putere mondială interesată într-o Românie în granițele actuale, dar, evident, nu cumva de dragul ei, purtându-se cu ea precum cu o cârpă de şters pe jos, ci pentru că se interpune inevitabil pe li. isc ui unei redesenări a sferelor de influență între Germania şi Rusia, icdesenare stimulată de complementaritatea celor două puteri, dar pe care SUA ar dori s-o împiedice. Ce se va întâmpla în cazul unei redesenări a sferelor de influență între SUA şi Rusia? Soarta teritorialității României depinde îngrozitor de mult de un noul „deal" între Moscova şi Washington, reclamat de deteriorarea situației mondiale. Pe vremea bipolarismului sovieto-american, lucrurile din acest punct de vedere erau clare. Acum sunt nu numai neclare, dar şi extrem de periculoase!

ILIE ŞERBĂNESCU, AUTORUL

EDITORIAL

DRAPELUL TRICOLOR - BĂTAIA DE JOC A AUTORITĂŢILOR ŞI A UNUI NUMĂR DE CETĂŢENI

Anarhia care a cuprins România după 1990, se manifestă prin lipsa de respect faţă de simbolurile naţionale ale ţării. Aceasta în condiţiile în care, la Art. 12 din Constituţie se precizează care sunt aceste simboluri, iar prin legea nr. 75 din 16 Iulie 1994, modificată de către Senat în anul 2014, sunt precizate modalităţile de arborare ale acestor insemne. Deşi majoritatea românilor iubesc cu sfinţenie simbolurile naţionale, instituţiile şi autorităţile publice de pe teritoriul României, cel puţin în Argeş, nu dau doi bani pe aceste importante simboluri pentru care milioane de români civili şi militari şi-au vărsat sângele în decursul milenarei noastre istorii. Datorită acestui lucru, prezentăm art.2 din Legea nr. 75, alin. a) şi b).

Oare românii nu mai sunt patrioţi? Aceasta ar fi un mare sacrilegiu

Dorim să precizăm faptul că la toate ţările din Europa, America şi din lume, atunci când se arborează drapelul, toţi cetăţenii se înclină în faţa lui. Mai mult decât atât, veteranii care au luptat pe front pentru apărarea graniţelor, aproape că plâng. Spre deosebire de generaţia actuală de copii şi elevi care în prezent nu mai manifestă niciun respect faţă de aceste simboluri naţionale. De acest lucru se fac vinovaţi cadrele didactice, şefii autorităţilor publice locale şi centrale, primarii tuturor localităţilor de pe tritoriul românesc. Conform legii, drapelul României care reprezintă simbolul unităţii naţionale a statului român, este obligatoriu să se arboreze în mod permanent în două situaţii: a)-pe edificiile şi sediile autorităţilor şi instituţiilor publice; b)-la sediul partidelor politice, al sindicatelor, al instituţiilor de învăţământ şi cultură (şcoli, case de cultură, biblioteci, grădiniţe, cămine culturale şi la toate locurile care au legătură cu acestea). La art. 3 din legea 75/1994 se precizează modul în care drapelul tricolor se arborează temporar. În acest sens amintim în primul rând primarilor din localităţi, prevederile de la pct. b) „Cu ocazia festivităţilor şi ceremoniilor oficiale cu caracter local la locul unde se desfăşoară acestea”. Se pune întrebarea, câţi dintre primarii localităţilor respectă acest paragraf din lege? Nu mai vorbim de faptul că este obligatoriu ca la toate competiţiile sportive, indiferent de nivelul său, să se arboreze temporar, drapelul. În acest sens, considerăm o gravă abatere pe care a săvârşit-o multipla noastră campioană dna. general Lipă care a dispus verbal ca la competiţiile sportive să nu se mai arboreze drapelul sau să se cânte imnul naţional. Un alt punct important privind modul de arborare al drapelului, chiar şi temporar, este reprezentat de punctul f) art. 3 care precizează fără echivoc, necesitatea arborării temporare a drapelului, „în timpul campaniilor electorale, la sediul birourilor, comisiilor electorale şi a secţiilor de votare”. Cu alte cuvinte, este obligatoriu conform legii, ca începând cu data de 5 Mai când începe campania electorală, în toate localităţile din România, timp de 30 de zile, să fie arborat drapelul tricolor.

Prevederile art. 4 din legea arborării drapelului – valabilă şi pentru persoanele fizice cât şi juridice la sediile acestora

Pentru a dovedi cele spuse mai sus, o echipă a ziarului s-a deplasat pe o singură arteră principală de circulaţie care începe de la intrarea în Piteşti şi până la ieşirea din Com. Bascov. Ce s-a constatat reprezintă un dispreţ total faţă de simbolurile naţionale iar urmarea firească este aceea că majoritatea ţărilor din UE ne consideră ca fiind o colonie a lor încercând prin orice mijloc, să discrediteze simbolurile noastre naţionale. Cum se face acest lucru? Prin simpla nearborare a Drapelului Tricolor. Amintim în acest sens lipsa vizibilităţii tricolorului la majoritatea firmelor multinaţionale, amintim în acest sens firmele: Auchan, Lidl, Carrefour, Penny, la toate bezinăriile care nu mai sunt ale românilor ci ale multinaţionalelor. Un lucru foarte grav este reprezentat de faptul că unele instituţii ale statului român care au obligaţia de a arbora tricolorul permanent, acestea nu-l arborează foarte vizibil. Amintim în acest sens lipsa arborării drapelului tricolor vizibil deasupra clădirii Prefecturii şi a Consiuliului Judeţean. Lipsa drapelului tricolor vizibil deasupra clădirii Primăriei Piteşti. Lipsa arborării vizibile a tricolorului deasupra unor clădiri ale armatei române. Amintim în acest sens lipsa drapelului de pe Policlinica Spitalului Militar şi chiar de pe acoperişul Spitalului Militar. De asemeni, lipsa drapelului în mod vizibil deasupra clădirilor unor unităţi militare şi chiar a importantelor clădiri care adăpostesc arhivele militare. Amintim de asemeni lipsa arborării vizibile deasupra clădirii unor şcoli generale şi licee ca de altfel deasupra unor instituţii ale statului precum clădirile parchetelor şi a instanţelor de judecată. Aceasta în condiţiile în care aceste instituţii sunt obligate să le arboreze nu aşa ca şi cum am respecta doar o prevedere legală în faţa uşilor de intrare. Un alt aspect deosebit de grav este reprezentat de faptul că în interiorul municipiului unde sunt sediile la importante instituţii ale statului la nivel judeţean, drapelele au ajuns ca nişte cârpe rupte. Acest lucru dovedeşte faptul că aceşti conducători de instituţii sfidează ţara, dovedind că-şi încalcă jurământul depus la investirea în funcţie, aceasta în condiţiile în care la Art. nr. 22 indice 1 la pct b) se precizează sancţionarea conducătoriilor instituţiilor care „arborează drapelul României în stare necorespunzătoare”. Trebuie precizat pentru toţi cetăţenii şi cu precădere cei care sunt numiţi de stat în funcţii publice, că aceste neajunsuri privind arborarea drapelului naţional se sancţionează conform legii cu amendă de la 2000 la 20.000 Lei. Sigur că aceste contravenţii se aplică de către prefecţi şi împuterniciţii acestora, de poliţia română, de jandarmeria română, către autorităţile sau instituţiile publice, primarii localităţilor, preşedintele CJ, dar şi către persoane fizice su juridice vinovate. Ne punem legitima întrebare dacă vreun prefect în ultimii 20 de ani a dat

(continuare în pagina 7)

(urmare din pagina 6)

vreo sancţiune celor incriminaţi de nerespectarea legii nr. 75? Nici chiar actualul prefect care a mai fost prefect o legislatură, nu a dat vreo amendă, deşi situaţia arborării drapelului tricolor în judeţul Argeş este dezastroasă. Îl întrebăm pe actualul prefect de Argeş dacă există vreo decizie de numire a unor împuterniciţi pentru jud. Argeş care să acorde amenzi celor care încalcă această importantă lege. Trebuie precizat faptul că nu doar de ziua drapelului sau al imnului „festivist" vine o companie de militari în faţa cercului militar, ridică drapelul după care, a doua zi îl dă jos. Aceasta este o mare blasfemie pentru simbolul nostru naţional tricolorul, care a fost prima dată ridicat la rang de drapel de luptă, încă de pe timpul lui Decebal. Mai mult decât atât, tricolorul românesc are o „origine cerească", datorită faptului că după ploaie, apare curcubeul, cele trei culori care au stat la baza drapelului de luptă al românilor, încă de pe timpul regelui Decebal. Nicio ţară de pe glob nu are rădăcini cereşti cuma re drapelul cu cele trei culori : roşu, galben şi albastru.

Arborarea steagului UE şi al NATO alături de tricolor reprezintă o blasfemie

După 1 Ianuarie 2007, fără niciun temei legal, încălcându-se constituţia, unele instituţii publice ale statului român arborează alături de tricolor cele 2 însemne reprezentate de UE şi alinaţa NATO care nu au acoperire legală în legea fundamentală, Contituţia. Acest lucru dovedeşte slugărnicia clasei politice actuale faţă de marile puteri dominante, care ne-a transformat într-o adevărată colonie, ne-au furat bogăţiile solului şi subsolului, ne-au distrus fabricile construite unele dintre acestea acum peste 100 de ani, iar datorită stării economice prin diverse promisiuni economice, ne-au luat întreaga forţă calificată şi super-calificată devenind adevăraţi servitori utili ţărilor europene. Ne întrebăm cine le dă lor dreptul, acestor state, să ne transforme demnitatea câştigată prin jertfe după 2000 de ani de luptă? De aceea considerăm că este imperios necesar ca autorităţile româneşti de la preşedinte, prim ministru si preşedinţii celor două camere, să oprească arborarea a ceea ce se cheamă „drapelul UE sau NATO" care nu reprezintă altceva decât o pânză textilă fără a avea o valoare legală. Trecând prin Mun. Târgovişte, am văzut modul în care vechii locuitori ai cetăţii domneşti Târgovişte au ştiut să respecte tricolorul iar în acest sens, la toate intrările principale în municipiu, sunt arborate prin catarge imense, drapelul tricolor. În interiorul comunelor Dâmboviţene, se detaşează comuna Runcu care, pe cel mai înalt deal este arborat în tot cursul anului, drapelul tricolor, probabil ca un omagiu adus cetăţenilor din aceste locuri în luptele lor din 1916-1918 pentru întregirea teritoriului. Amintim în acest sens că aici la Runcu, Fieni şi Moroeni, a fost graniţa dintre Imperiul Habsburgic austro-ungar şi ţara românescă.

(continuare în numărul viitor)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 319 DIN 8-31 MARTIE 2016

Art.3- Constituţie „Pe teritoriul statului român, nu pot fi strămutate sau colonizate populaţii străine"

ROMÂNIA ESTE ÎN DOLIU NAŢIONAL PRIN APARIŢIA IMIGRANŢILOR DIN ORIENT

La sfârşitul săptămânii trecute, Uniunea Europeană şi americanii, au impus României „cel mai odios dictat" de la Unirea Principatelor Române. Acesta este reprezentat de hotărârea neconstituţională luată de preşedintele Iohannis în numele poporului român, fără ca acesta să fie consultat. Este vorba de primirea probabil a câtorva mii de imigranţi din ţările din Orient, pe care armata americană şi apropiaţii săi militari o stăpânesc prin forţă. Drept urmare, România trebuie să primească un număr important de cetăţeni pe care poporul român, deşi sărac şi cu un şomaj real de peste 15% din populaţie, cu peste un milion de pensionari care trăiesc cu o pensie „mortală" de până la 400 lei, sunt obligaţi de marile puteri din Europa, dirijaţi de americani, să primească prin colonizare aceşti cetăţeni. Putem spune fără să greşim că începutul anului 2016, „anul colonizării României", ca acum 2000 de ani făcută de romani, reprezintă cea mai neagră perioadă din istoria ţării noastre. Este inutil să îi nominalizăm pe cei care au decis acest act anticonstituţional, datorită faptului că aceştia sunt cunoscuţi. Totuşi, ne facem datoria să-i nominalizăm, pentru ca istoria să-i judece şi la timpul oportun să-i pedepsească. Oare cum pot să doarmă liniştiţi cei 32 de Europarlamentari, când ştiu că cetăţenii care le-au dat votul suferă de foame şi alte lipsuri, pentru ca statul român să le asigure gratuit cazarea, masa şi banii de buzunar, pe termen nelimitat. Îi amintim totuşi pe câţiva dintre ei, începând cu Teodor Stolojan, Daciana Ponta, soţia fostului prim ministru, soţia fostului preşedinte al Senatului, domnul Crin Antonescu, şi de ce nu, câteva alte personalităţi care prin aprobarea cotelor de imigraţie în Parlamentul European, se vor acoperi de ruşinea neamului românesc, prin gestul lor de trădare naţională. Sigur este faptul că în fruntea trădării şi încălcării Constituţiei se află Preşedintele României actual, domnul Klaus Iohannis, care răspunde de politica externă a statului român. Aceeaşi răspundere trebuie să o aibă şi „francezul român", Dacian Cioloş, prim ministrul Guvernului, care prin obedienţa cunoscută a aprobat măsurile de colonizare a României. De aceea, credem că deputaţii celor două Camere care încă mai gândesc româneşte, să ia act de nemulţumirea românilor şi să dispună o hotărâre parlamentară pentru organizarea unui referendum cu privire la această colonizare. De această dată, credem că nu acţionează proverbul românesc „din bucata mea de pâine, am hrănit un om şi-un câine"... Oare, de unde să hrănească „omul român" care a ajuns deja servitorul Europei şi alte popoare venite din toată lumea? Şi aşa, din puţinul lor, hrănesc militarii români care luptă în afara graniţelor ţării care nu au niciun interes naţional. Asistăm în prezent, din partea membrului actual Guvern, de o importantă mediatizare privind viitorul plăţii pensiilor şi salariilor. Aceasta în condiţiile în care bugetul apărării, în scurt timp se va dubla, pentru ca România să suporte cheltuielile americane cu războiul de peste 25 de ani, privind dominaţia petrolieră din Orient. De aceea, considerăm necesar ca întreaga mass media românească să tragă semnalul necesar privind oprirea imigraţiei impusă de Germania – principala ţintă a imigranţilor, ca urmare a îndemnului făcut de cancelarul Angela Merkel.

DUMITRU CÂRCENI

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 319 DIN 8-31 MARTIE 2016

SERIAL

Directorul general Petrescu... să fie anchetat de DNA

DE CE... ŞI CINE ARE INTERES SĂ DISTRUGĂ POŞTA ROMÂNĂ?

„Groparii“, din conducerea Poştei Române:

- Direcţia executivă operaţională - Rareş Ionuţ Stanciu
- Direcţia Juridică - Dir. executiv Andrei Stănescu
- Direcţia Reţea - Dir. Victor Şimon
- Direcţia Logistică - Dir. Gabriel Eugen Dumitru
- Direcţia Relaţii Comerciale - Dir. Irina Purcaru
- Direcţia Strategie - Dir. Ciprian Boloş
- Direcţia Economică - Dir. Izabela Mantu
- Direcţia Comunicaţii - Dir. Dragoş Dincă
- Direcţia Resurse Umane - Dir. Marian Stelian Lazăr
- Direcţia reglementări - Dir. Elena Petraşcu
- Direcţia Control - Dir. Alexandru Feştilă

MEMBRII CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

Preşedinte: Dante Stein
Membrii CA: Alexandru Petrescu, Benoit Pleşka, Adrian Cichi, Bogdan Patriniche şi Bogdan Matei

Iată o întrebare care trebuie pusă atât primului ministru Cioloş, dar şiministrului d ecare aparţine cea mai importantă şi istorică instituţie a statului român, Poşta Română. Avem în vedere importanţa acesteia în sistemul de comunicaţii dintre cetăţeni şi chiar dintre cetăţeni şi stat. De aceea, considerăm că această poştă a avut o importanţă covârşitoare în decursul mileniilor de la înfiinţarea statului. Datorită acestui lucru, aceasta ajunsese aproape la perfecţiune în ultimii 100 de ani. Putem spune fără să greşim, că alături de CFR, ceea ce s-a numit PTTR, a constituit a doua armată a oricărei ţări, dacă avem în vedere frăţia dintre: Poştă, telefon şi radio, ca apoi să apară şi televiziunea. Una dintre loviturile cele mai importante pe care PTTR, iar în prezent ce a mai rămas din ea, Poşta, este dată de însăşi conducerea acestei instituţii, datorită sistemului mafiot de conducere prin desfiinţarea unor atribuţiuni esenţiale pe care Poşta, prin modernitatea ei, le-a avut în decursul anilor. Lovitura cea mai grea primită de Poşta Română a fost dată atunci când, concomitent a primit lovituri mortale, căile ferate române supuse împreună cu PTTR la o privatizare nedreaptă şi de tip mafiot. Dacă înainte CFR-ul se înfrăţise cu “Vagonul de poştă”, în prezent, acesta a dispărut odată cu “bulibăşeala” transportului celei mai sigure şi ieftine pe CFR. Trebuie precizat de la început faptul că mafia statală şi internaţională a avut interese majore pentru diminuarea importanţei acestor instituţii, ca urmare a faptului că prin acestea nu se pot face evaziuni fiscale majore. Aceste două instituţii sunt aproape controlate milităreşte, iar inclusiv armata şi instituţiile fundamentale ale statului, folosesc şi în prezent “Poşta militară”, sau ceea ce a mai rămas din ea.

Apariţia mafioticelor „poşta rapidă de curierat“

Fără nicio discuţie, nu suntem împotriva apariţiilor unor mijloace rapide de corespondenţă cu aplicarea unor tarife corespunzător de mari. Aceasta ar fi trebuit să fie raţiunea apariţiei numeroaselor maşini ale unei poşte paralele, reprezentate de aceste maşini apărute peste noapte ca ciupercile, care au luat din clienţii poştei tradiţionale. Acest lucru

s-a făcut cu sprijinul decizional al Guvernului, pentru îmbogățirea unor factori de decizie la nivelul cel mai important al statului: Parlament, Guvern... Se pune întrebarea cu privire la corectitudinea acestor mijloace de transport care în principal nu fac servicii de calitate datorită unor “sedii”, necunoscute de majoritatea populației. Mai mult, aceste maşini de curierat rapid, distribuie cu sprijinul conducerii Poştei române, unele produse de care populația are cunoştință prin mijloacele media, la care “poştalioanele rapide” încasează sume uriaşe raportate la greutatea bagajului. Dacă poşta percepe un comision “aproape de râs” la acelaşi gramaj, această modalitate de serviciu la domiciliu efectuată de “comunitarii rapizi”, percep taxe foarte mari. Amintim în acest sens, pentru un mic bagaj de doar un kg, poşta rapidă percepe o taxă de până în 20-25 lei. Este adevărat că poşta actuală este mai lentă tocmai datorită lipsei de personal, micşorarea numerelor de sedii, precum şi alte cauze. Mai mult, conducerea Poştei române percepe unele taxe de-a dreptul păguboase pentru stat, având în vedere că poşta este a statului. Aminim în acest sens: un plic cu timbru, valabil pe teritoriul României, se vinde la ghişeu cu 1,30 lei. Probabil nu se acoperă nici cheltuielile de transport de la depozit până la ghişeu. Se putea percepe o taxă de 2 lei rotunjit.

Sabotarea la nivel central a funcţionării Poştei Române

Aş aminti faptul că într-un minicipiu cum este Piteşti, există doar 4-5 oficii poştale pentru 200.000 locuitori. La aceste oficii, în afară de un diriginte sau cum se numeşte acum, şef de agenție, lucrează un număr de 3 sau 4 angajați. Aceştia , ca să întocmească o factură prin care să se ateste că cineva a cumpărat timbre de 30-40 lei, întocmeşte o factură care durează mai mult de un minut şi consumă aproape 70 cm hârtie. La terminare, poşta percepe un tarif cum este valoarea unui timbru, respectiv: pentru un plic cu gramaj de 20 grame, se achită 0,50 bani. Acest plic, circulă de la Constanța până la Nădlac cu diverse mijloace de transport, prin manevrare din partea agentului sau al factorului poştal, pe unde circulă. În aceste condiții, este normal că poşta centrală care are la centru conducător, în frunte cca. 18 conducători cu salarii care frizează bunul simț. În condițiile în care oficiile poştale săteşti, ale cărui număr se ridică la peste 7000, la care se adaugă câte un poştaş pe fiecare sat de pe teritoriul României. Este adevărat că fără aceşti poştaşi “eroi” care merg şi împart corespondența şi pe ploaie şi pe ger, împart pensiile oamenilor în condiții de nesiguranță, Poşta română ar trebui desființată. Numai că, lunar, cei 5.300.000 e pesnionari, cei peste 2 mil. elevi şi asistați sociali care primesc alocațiile prin poşta română, determină păstrarea poştaşului şi a serviciului acestuia ca o maximă necesitate. În acest context, conducerea poştei a declinat competența aducerii unor asemenea servicii către unele bănci. Poştaşii nu mai sunt îndemnați şi comisionați să facă abonamente la ziare, pentru că nu au niciun fel de avantaj. Ghişeele poştelor, chiar dacă sunt la oraşe sau comune, nu mai au expuse vederi cum erau odinioară, poşta nu mai are serviciul rapid de felicitare, care era propriu românilor, pentru că aceste vederi şi felicitări rămân pentru posteritate în amintirea primitorului. Sigur că unele oficii încearcă în afara serviciilor poştale, şi distribuirea contra plată a unor produse de igienă. Numai că, poşta ar trebui să aibe propriul ei serviciu de împachetare, pentru ca aceste produse să fie competitive ca preț. În prezent, conducerea poştei a mai dat o lovitură intereselor economice ale poştei, prin faptul că a scos poşta de pe lista celor care încasează curentul electric cu precădere la sate, unde bătrânii satului fac chiar o plimbare până la poştă, pentru a-şi achita unele obligații ale statului. Până la sfârşitul anului 2015, la sate, prin poştă, se achita în afară de abonamentele la curent, care aveau o valoare foarte mare, în prezent curentul electric, în mod mafiot a fost scos de Ministerul Energiei Electrice de pe lista poştei, pentru plata acestora. De aceea, credem că actuala conducere a poştei române, are obligația economică de a îmbunătăți şi diversifica numărul serviciilor pe care poşta română de la sat şi oraş trebuie să o efectueze, oficiile poştale fiind cele mai aproape de cetățeni. Aceeaşi atenție trebuie să o dea conducerea centrală a poştei față de înmulțirea abonamentelor şi, de ce nu, înființarea chiar a unor rețele la sate, pentru cumpărarea manualelor şcolare şi chiar a rechizitelor. Aceasta în condițiile în care magazinele săteşti sunt deficitare la aceste rechizite, fiind prea ieftine. Este de neânțeles modul în care la sate, la sediul poştei comunale, nu există cel puțin un program de 8 ore. Este de neânțeles de ce conducerea poştei române a vândut unele spații, proprietatea poştei, pe prețuri derizorii, în condițiile când acestea puteau fi eficiente, datorită numărului de operații făcute pentru cetățeni. Este de asemenea de neânțeles de ce conducerea poştei centrale reduce drastic personalul de la agenții, care ar trebui să fie pus să efectueze pentru cetățeni unele operațiuni contra plată, iar multitudinea serviciilor oferite cetățenilor să se multiplice şi nu domnii din conducerea poştei române, având salarii din banii publici ca nişte “nababi”, să nu facă aproape nimic. Având în vedere numeroasele direcții din cadrul poştei, precum şi lipsa de interes a membrilor Consiliului de administrație care sunt îndrituiți să ia măsuri eficiente. Putem trage concluzia că, conducerea Poştei române, manifestă o activitate criminală pentru distrugerea prin neeficiență economică a poştei. În acest sens, credem că Direcția control în fruntea căreia se află un oarecare “Feştilă”, ar trebui să gândească că mai devreme sau mai târziu, va fi tras la răspundere penal, alături de membrii Consiliului de administrație, pentru neluarea măsurilor corecte pentru ca activitatea economică a poştei să se îmbunătățească substanțial, iar poşta română, prin serviciile oferite cetățenilor, să devină un pilon important la bugetul statului şi nu un pierdant economic. acest lucru nu se datorează poştaşului sau lucrătorului de la ghişeu, ci proastei conduceri a domnului director general Alexandru Petrescu, care încasează un salariu gras, şi o indemnizație “barosană” ca membru al consiliului de adminstrație. mai mult, considerăm faptul faptul că domnul Alexandru Petrescu nu ar trebui să facă parte din Consiliul de administrație, având în vedere că dumnealui influențează deciziile luate de consiliul de adminstrație, şi îşi impune voința privind deciziile acestui consiliu de administrație.

D. BOŢILĂ

Personalităţi argeşene

„ÎNTÂIUL PĂSTOR" AL JUSTIŢIEI ARGEŞENE – DOCTOR ÎN JUSTIŢIE, GHEORGHE DIACONU

În cele ce urmează, nu mi-am propus să prezint biografia unei personalități ale celei de-a 3-a putere în stat, reprezentată de Justiție, ci am dorit doar să prezint câteva considerente pentru care Gheorghe Diaconu poate intra în istorie alături de mulți alți colegi de breaslă. Pe scurt, fostul preşedinte al Curți de Apel Argeş- Vâlcea, pentru mulți ani, a intrat deja în cartea de aur a justiției argeşene şi probabil chiar a justiției româneşti. În afară de multiplele realizări profesionale, prin „osârdia" depusă în realizarea şi păstrarea vechii clădiri din centrul mun. Piteşti, reprezentată de sediul Curții de Apel Piteşti. Timp de peste doi ani, a reuşit să redea timpului o clădire veche, monument istoric, în interiorul căreia s-au desfăşurat multe evenimente juridice care probabil vor fi subiecte de cercetare pentru istorici. Fostul judecător şi fost preşedinte al acestei instituții, a condus discret şi inteligent cele două instituții importante ale justiției argeşene reprezentate de Tribunalul Argeş şi Curtea de Apel Piteşti, într-o perioadă destul de tulbure a tranziției. Că a condus mai bine sau mai puțin bine, doar istoia fără răutatea breslei o pot stabili cu pertinență. Deşi a beneficiat de o remunerație destul de bună, în funcțiile pe care le-a avut la nivel național, judecătorul Diaconu a rămas acelaşi om modest, cu adevărate valențe de stânga, comportamentul uman manifestându-se prin moralitate şi modestie, care se ridică deasupra societății actuale. Domnia sa nu este un chefliu care îşi etapează bogația sfidând oamenii. Una dintre realizările vieții sale care va rămâne pentru posteritate este reconstrucția clădirii Curții de Apel Piteşti care a devenit o adevărată construcție monumentală pe care viitorii conducări ai acestui edificiu juridic, au obligația de a o păstra în starea „unică" în care a lăsat-o după pensionare, fostul preşedinte, Judecătorul Diaconu. La români se spune că „cel care n-a făcut o casă, nu a sădit un pom, acela nu e om". Judecătorul Diaconu a făcut acest lucru prin monumentala construcție dedicată publicului. Sigur că în Piteşti, mai există încă doi oameni care „au zidit" ceva pentru justiție. Este vorba de

memoria judecătorului Tomescu Gheorghe, cel care a pus temelia şi s-a străduit să dea viață clădirii monumentale a Tribunalului Județean din centrul Piteştiului. Tot aşa, cred că nu trebuie uitată şi strădania judecătorului Crişu de la Curtea de Argeş şi continuatorul lui, judecătorul Georgescu, care au schimbat fața interioară şi exterioară a vechii Judecătorii din Curtea de Argeş. De aceea, credem că generația tânără de judecători nu trebuie să uite căror personalități le datorează condițiile deosebite pentru desfăşurarea profesiei de judecător. Aceasta, în condițiile în care justiția trebuie să reprezinte pe Dumnezeu atunci când printr-o adâncă meditație şi responsabilitate „în numele legii, hotărăşte". Autorul ar spune mai sigur, pentru a întări porunca divină, că judecătorul hotărăşte în numele lui Dumnezeu pe pământ. Iar dacă greşeşte cu intenție hotărârea pe pământ, merită cum spune românul, să fie judecat de Dumnezeu şi să fie trimis în IAD. Cum o fi acolo, judecătorul trebuie să anticipeze.

D. BOŢILĂ

ARGEŞENII COMEMOREAZĂ EROII DIN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Vineri 26 August 2016, edilii argeşeni împreună cu Asociaţia Naţională Cultul Eroilor ,,Regina Maria"- preşedinte Ştefan Alexandrescu, Asociaţia Judeţeană Argeş ,,Basarab I" a Cadrelor Militare în Retragere şi Rezervă – preşedinte Alexandru Ţinţarcu, Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război – preşedinte –Gl.Mr.(r) Stan Niţu, au dat citire eroilor argrşeni căzuţi pe câmpul de luptă, în Războiul pentru Reântregirea Neamului Românesc din 1916, la ,,POARTA EROILOR" de pe strada Trivale. În memoria acestora, s-a ţinut un moment de reculegere, s-a oficiat o slujbă de pomenire, s-au depus flori şi s-au aprins lumânări.

Onoare lor, onoare veteranilor!

NUSA CANTEMIR

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)
Relaţii la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

ZIUA COMUNEI BASCOV LA CEA DE-A X-A ANIVERSARE SĂRBĂTORITĂ ÎN MOD DEOSEBIT

Anul acesta, cei peste 11.000 de locuitori ai comunei Bascov, formată din cele 7 sate, vechi de multe sute de ani, dau glas bucuriei când la început de an electoral şi după succesul în alegerile din 05 iunie 2016, în data de 28 august 2016, sărbătoresc şi fac un bilanț al sfârşitului de mandat gheorghe Stancu şi al fostului Consiliu Local, pentru ca în această zi, locuitorii să audă angajamentul actualului Consiliu Local în fruntea căruia se află primarul Gheorghe Stancu. Prin acest angajament, în această zi, primarul şi Consiliul Local, se angajează ferm ca în următorii 4 ani să urmeze neabătut linia ascendentă a importantelor realizări în mandatul 2012-2016, când Bascovul a devenit nu o anexă a municipiului Piteşti, ci chiar un oraş în devenire prin edificiile la care primarul, angajații primăriei, au depus suflet şi competență. Acum primăria are un viceprimar în persoana domnului Nedelea, un tânăr cu perspective, competent, care alături de primar va contribui prin eforturile sale ca localitatea Bascov să se situeze în fruntea localităților județului Argeş prin realizarea obiectivelor propuse în vechea campanie electorală. Desfăşurată în mirificul loc din Bascov numit „izlazul Aninoasa, satul Brăileni”, încă de la prânz, în acest loc, s-a strâns o mulțime de mii de oameni, care au asistat foarte mulțumiți privind modul de organizare al acestei manifestări. Precizăm că în acest loc este destul de greu să se organizeze o manifestare de amploare, având în vedere că aici nu există, curent, apă oragnizatorii reuşind în schimb să învingă aceste greutăți. Dacă în cursul dimineții, între orele 10-13, la Valea Ursului au avut loc câteva activități sportive trecute în programul festivităților, precum: Cupa Bascov la şah, ed. VII, Cupa Bascov la tenis de câmp, dar şi selecția pentru tinerii fotbalişti pentru copiii între 10-14 ani din care bascovenii vor da țării viitorii fotbalişti, viitorii tenismeni şi chiar viitorii şahişti. După ce au participat la partea sportivă a festivităților prilejuite de sărbătoarea comunei Bascov, după ora 14, s-a deschis festivitatea într-un cadru patriotic deosebit printr-un program prezentat de „corul veteranilor militari”, ținând cont că luna aceasta se împlinesc 100 ani de la declanşarea primului război mondial care a generat la 1 decembrie 1918, creearea „statului național, unitar şi independent”, la Alba Iulia. Sub patronajul Regelui Ferdinand şi a patriarhului României, care şi-a întins suveranitatea ortodoxiei şi pe Ardealul românesc aşa cum au dorit străbunii. Deşi pentru rotunjirea spațiului românesc, aşa cum au gândit înaintaşii „de la Tisa pân' la Nistru”, acest lucru s-a realizat doar

parțial, România timp de 100 ani a respectat tratatele internaționale nemanifestând dorința de ocupare a altor teritorii. Rămâne ca într-un viitor nu prea îndepărtat, să se desființeze pactul Ribentrop-Molotov şi Basarabia dintre Prut şi Nistru să revină României, aşa cum a luptat şi a dorit marele domnitor Ştefan cel Mare şi chiar viteazul domnitor în 1601, Mihai Viteazu, prin „pohta ce-am poftit". După un moment de reculegere, a urmat până la ora 17, un important şi frumos program artistic, cu solişti de marcă. La ora 17, primarul Gh. Stancu a deschis festivitățile mulțumind oficialităților reprezentate de prefect, preşedintele Consiliului județean, senatori şi deputați ai întregului spectru politic, pentru că au onorat marcarea acestui important eveniment în viața comunității. Către ora 24, într-un cadru legal, a avut loc extragerea numerelor la tombolă. Mai trebuie precizat că o parte din desfăşurarea acestei festivități a avut loc sâmbătă la casa de cultură, când s-au premiat cuplurile la împlinirea a 50 de ani de căsnicie, precum şi premierea olimpicilor şi a altor participanți care au dus în țară şi peste hotare gloria locuitorilor bascoveni, Sigur este că la invitația primarului Gh. Stancu, o serie de primari ai unor localități din țară, au exprimat gratitudinea privind invitarea la acest eveniment important în viața unei comune.

D. BOȚILĂ

INTERVIU CU GEORGE VALENTIN DRAGOMIR

- Întrebare? Sunteţi o tânără speranţă a muzicii grele româneşti. în calitate de teno al muzicii grele româneşti, vă rugăm să ne faceţi o prezentare a vieţii dvs. personale şi în calitate de muzician

- Sunt născut în urmă cu 28 de ani, într-o familie de ingineri. Părinții mei nu au pregătire muzicală, în schimb au fost pasionați de operă,operetă şi muzică clasică. Mama îmi povestea că la 4 ani când a fost un campionat mondial de fotbal iar cei 3 mari tenori, Pavarotti,Carreras şi Domingo au cântat la încheierea acestuia, eu m-am aşezat în fața televizorului, am ascultat cu mare atenție ce au cantat, arătându-l cu degetul pe Domingo şi afirmând că atunci când voi fi mare voi fi la fel ca acesta.

Părinții mei au rămas surprinşi că am ştiut de la o vârstă aşa fragedă ce drum voi alege în viață. De multe ori părinții mei s-au întrebat de unde pasiunea mea pentru muzică? Şi tot ei şi-au explicat prin faptul că moştenesc probabil priceperea, vocea şi urechea muzicală din partea bunicilor materni. Bunica mea, deşi profesoară de matematică, originară din comuna Băiculeşti – județul Argeş, a cântat în tinerețe în corul profesorilor cu o pasiune pe care e posibil să mi-o fi transmis şi mie. Remarcând pasiunea mea pentru muzică, părinții m-au înscris în corul Alegretto de la Palatul Național al Copiilor din Bucureşti şi pentru că ei nu aveau timp, sarcina de a merge la pregătire i-a revenit bunicului meu matern, inginer pensionat la data respectivă. Bunicul meu, Avram Emil, avea o voce de bas profund, cânta cu o plăcere deosebită arii din operă, cum ar fi aria Calomniei din opera Bărbierul din Sevilla de Rossini. În cadrul corului Alegretto am activat de la vârsta de 4 ani până la 7 ani, însă nu am fost un talent privind mişcarea scenică şi datorită acestui fapt m-am retras, însă ulterior la vârsta de 8 ani, am dat o nouă audiție, tot la Palatul Copiilor din Bucureşti, la unul din cele mai profesionale şi de rezonanță ansambluri corale din toată România. Dirijorul corului Carmina Tenera, i-a spus bunicului meu că am un timbru de excepție şi că trebuie să fac muzică! Domnul Constantin Popescu, profesor de muzică şi director artistic al Palatului Copiilor la acea vreme, m-a susținut, pregatit şi sprijinit în tot ceaa ce înseamnă primii paşi spre glorie. Am devenit la scurtă vreme, solist al Corului Carmina Tenera, iar în 1998 am concertat pe data de 13 iunie, la Ateneul Român, alături de ceilalți solişti – Izabela Marin, Cătălina Niculae, Livia Popescu, Claudia Cheveresan. Concertul a fost susținut de Carmina Tenera, dirijat de domnul profesor Constantin Popescu şi acompanimentul a fost realizat la pian de către soția acestuia, doamna Octavia Popescu. Tot în anul 1998, am plecat la Mink, la Festivalul Internațional de Muzică destinat copiilor şi adolescenților, unde, pregătit de domnul profesor Popescu, am interpretat piesa "Dă Doamne cântec", piesa ce îi aparține solistei Laura Stoica. În urma participării mele, am obținut Diploma de Excelență. În anul 1999, în perioada 8-13 august, am participat la Râmnicu-Vâlcea la Festivalul Internațional de Folclor al Copiilor" Alutus", pregătit fiind tot de domnul Popescu, iar acasă m-am întors cu Titlul de Laureat. Un alt concert important la care am fost solist a urmat în anul 2000, la Sala Radio Bucureşti, unde Corul Carmina Tenera alături de dirijorul Constantin Popescu împlineau la ceas aniversar 30 de ani de activitate națională şi internațională. Am cântat alături de colegii mei solişti Lucine Ciobanian, Oana Spătaru. În cadrul acestui eveniment unic, foarte bine organizat a fost invitată Corala "Timotei Popovici" a Seminarului Teologic "Ion Popasu" de la Caransebeş, alături de dirijorul lor mult iubit, maestrul Dumitru Jompan. În data de 28 mai în cadrul acestui eveniment am cântat ca solist piesa "Cuc, cuculeț" de Nelu Ionescu şi am participat bineînțeles ca membru al corului la întregul program artistic ce a numărat piese din repertoriul național cât şi internațional. Ca urmare a acestui concert aniversar am primit din partea dirijorului nostru Titlu de Membru de Onoare al Corului Carmina Tenera. În acelaşi an 2000, am participat la Concursul "Micul Prinț" de la Bacău, unde preşedinte de juriu era maestrul

Ludovic Spiess, director al Operei Naționale din Bucureşti. Am obținut şi la acest concurs Diploma de Excelență. Şcoala primară şi gimnazială am făcut-o la Şcoala "Alexandru Odobescu" numărul 189, iar aici profesorul meu de muzică, Radu Cozărescu m-a susținut şi ajutat în plan muzical, aşa cum déjà se întampla şi la Palatul Copiilor. Din anul 1998 am luat şi cateva lecții de pian cu soția domnului Niculae Maxim, profesor de flaut şi membru al Filarmonicii George Enescu din Bucureşti, iar din 2001 am continuat această pregătire alături de doamna Octavia Popescu. În perioada 15-17 iunie 2001 am participat la Concursul de interpretare instrumental "Marele Premiu al Palatului Național al Copiilor" şi am obținut Premiul I. În anul 2002 am părăsit Corul Carmina Tenera şi am fost admis în urma unor testări riguroase în Corul de copii al Operei Naționale Bucureşti. În luna aprilie a aceluiaşi an am participat pregătit de către domnul profesor Cozarescu şi la Olimpiada de Muzică pe Municiupi şi am obținut Premiul I, iar ca membru al Formației Vocal-Instrumentale "Canon", Premiul III.

- Aţi participat la spectacole pe scena operei naţionale?

- Răspunsul este afirmativ, precizează tânărul maestru.

La Opera Națională Bucureşti, corul din care făceam parte, participa în foarte multe spectacole precum Carmina Burana, Tosca, Carmen, Cavalleria Rusticana, Pagliacci, La Boheme. Am fost foarte atras de toate spectacolele şi pentru că aveam acces permanent, mergeam la toate spectacolele, ulterior la cabinele tututor artiştilor. Treptat am început să invăț diferite tehnici chiar de la soliştii Operei Naționale din Bucureşti care lucrau cu mine din plăcere. Am lucrat individual cu soprana Felicia Filip, tenorul Gabriel Năstase, baritonul Sever Barnea etc. Colegii mei de şcoală, profesorii, mă adorau, mă susțineau în tot ceea ce făceam. Diriginta mea din gimnaziu, Liliana Cârstea, profesor de istorie mă aducea în discuție la toate consiliile şcolare sau alte evenimente ca pe un mare viitor muzician, iar domnul profesor Cozărescu mi-a oferit posibilitatea de a colabora foarte mult timp cu Societatea Muzica al cărui preşedinte era. Din anul 2003 devin elev al secției de canto al Liceului de Muzică "Dinu Lipatti" din Bucureşti, iar ca dirigintă am avut-o pe doamna Pauliuc Lăcrămioara, un om extraordinar, fiică a basului Pauliuc de la Opera Națională din Cluj. La orele de canto am lucrat cu soprana Anca Hertea care intrase în 1986 la Conservatorul Ciprian Porumbescu la clasa Arta Florescu, fiind colegă şi cu déjà celebra Angela Gheorghiu, Angela Burlacu atunci. În anul 2007 am participat la Concursul de interpretare muzical – intrumentală "Emanuel Elenescu" la Liceul de Artă "Victor Brauner" de la Piatra Neamtț, iar aici am obținut Premiul II.

În perioada liceală am fost foarte adorat de profesori, de doamna dirigintă Lăcrămioara Pauliuc ce ne era profesor a mai multor materii de specialitate. Am avut o legătură specială cu profesoara mea de franceză, doamna Violeta Cordos, motiv pentru care la examenul de maturitate am ales să dau în locul examenului oral de engleză, franceză.

Începând cu data de 16 noiembrie 2006 şi până în 15 mai 2014 am fost colaborator permanent al stagiunilor culturale "Remember Enescu". Alături de Fundația "Remember Enescu" am concertat în peste 40 de recitaluri sau alte evenimente atât în Bucureşti cât şi în toată țara. Legătura mea cu Opera Națională din Bucureşti a durat destul de mult, atât în corul de copii, cât şi cursant al mai multor proiecte de tip Master-class.

D. BOŢILĂ, INTERVIU

Dreapta românească îi reprezintă doar pe marii îmbogăţiţi ai tranziţiei

DREAPTA ŞI STÂNGA – O ÎNCLEŞTARE DURĂ ÎN POLITICĂ

După 4 ani, în octombrie şi noiembrie, are loc noul ciclu de alegeri parlamentare. Aceste alegeri, din toamna acestui an, sunt caracterizate prin influența actualului preşedinte al României, domnul Iohannis, care deşi a jurat cu mâna pe Constituție în decembrie 2014, a impus „o dictatură" prezidențială încălcând prevederile constituționale, amnifestându-şi public câteva deziderate politice „partidul meu, „guvernul meu", şi probabil dorinşa cea mai arzătoare, „doamna mea" ca prima doamnă a țării. Mai mult decât atât, mijloacele media pe care domnul preşedinte le ignoră, a transmis intenția domniei sale nu de respectare a drepturilor şi libertăților fundamentale ale cetățenilor, ci implicit, în primele luni de la „urcarea pe tronul de la Cotroceni" a stabilit dezideratul că „foarte mulți politicieni, majoritatea fiind de la stânga, vor fi cecetați şi anchetați", de structura anticonstituțională, inițiată de Monica Macovei numită DNA. Şi aşa a fost. Facem precizarea cu certitudine că o buna parte din politicieni, „au băgat mâna în miere până la cot". În aceste condiții cei care au făcut infracțiuni, să fie cercetați conform legilor destul de numeroase pe care România le are. Numai că, nu trebuie ca aceste cercetari ale DNA să se transforme într-o „vendetă politică a dreptei împotriva stângii". Acest lucru ar constitui o mare eroare judiciară, fapt dovedit de activitatea unor procurori în soluționari unor mari dosare de corupție pentru unii politicieni, în condițiile în care sunt mari, chiar foarte mari de dosare cu prejudicii mult mai grele, la care DNA a dat NUP. Amintim în acest sens, următoarele: dosarul căii ferate Vâlcele-Rm. Vâlcea (pagubă de peste 300 mil. dolari), dosarul instrumentat la Judecătoria Curtea de Argeş, privind patrimoniul Liceului Agricol privind cele 270 ha, paguba ridicându-se probabil la peste 500 mil. euro. Spațiul nu ne permite, satfel că mă opresc doar la acestea, prin care dovedim faptul că „DNA soluționează selectiv dosarele, după culoarea politică". Acestea sunt doar câteva elemente care acum, în prsgul campaniei electorale, alegătorii indiferent de culoarea politică, să gândească cu mintea şi nu cu interesul lor mărunt. Altfel, România se pregăteşte de câțiva ani, poate de la aşa-zisa Revoluție, de a fi transformată într-o colonie a Germaniei şi a celorlalte țări de origine germanică, obediente guvernului de la Berlin, precum: Austro-Ungaria, Polonia, Cehia, Benelux, o parte din țările Baltice, iar enumerarea ar putea continua. În aceste condiții, este clară intenția Germaniei pentru „cucerirea economică" a României, intenție care a existat încă de la declanşarea celui de-al doilea război mondial, când spionajul nazist strângea informații cu privire la „starea de spirit a românilor față de Raich".

Stânga actuală îi reprezintă pe cei 10 milioane de pensionari şomeri şi pe cei care au venituri sub pragul sărăciei

Nu este prima oară când mă aplec asupra poziției partidelor politice, asupra orientării lor doctrinare. Pentru că vin, mâine poimâine, alegerile parlamentare şi ar trebui, în calitatea noastră de alegători-votanți, să ştim care este direcția care trebuie să ne intereseze, în condițiile de viață pe care le trăim acum. Acum când un guvern declarat fără culoare politică şi cu oameni desemnați de aiurea se chinuie să facă „jocurile" peste capetele românilor, dar cu sprijinul şi concursul unor români din partide ce se consideră naționale sau salvatoare, să facă jocurile, cum spuneam, în folosul stipendiatorilor lor din aiurea punctelor cardinale. Fără ocolişuri şi teorii îmi propun de astă dată să intrăm direct în subiect. Aşadar, s-o spunem din capul locului: două sunt orientările de bază care stabilesc fundamentele doctrinare. Este vorba despre dreapta şi despre stânga. Stânga, dacă este să-i dăm o definiție, este orientarea partidelor şi a grupărilor partidelor parlamentare sau a persoanelor, ce au o atitudine progresistă, ce dovedesc mare responsabilitate în rezolvarea problemelor dificile la scara întregii națiuni, preocupate de o repartiție echilibrată şi echitabilă a avuției naționale pentru toți cetățenii. În sens invers, dreapta este orientarea partidelor şi a grupelor parlamentare care pun pe primul plan profitul individual abordând în strângerea averilor principiul machiavelic al scopului care scuză mijloacele. Până în decembrie 1989 țara noastră era dominată de un singur partid care a pretins tot timpul că este un partid al stângii. Şi, ca să fim drepți şi lăsând ipocrizia deoparte, trebuie să recunoaştem că grija acelei societăți era orientată, cel puțin în plan teroretic, în grija față de cetățean, pornind de la o lozincă marxistă (luată pe alocuri în derâdere) conform căreia „omul este cel mai prețios capital". Nenorocirea noastră din acei ani poate fi structurată în două motivații fundamentale. Pe prima poziție aş pune-o pe aceea că, părăsiți definitiv de puterile câştigătoare a conflagrației mondiale, am fost capacitați de o putere denaturată care a făcut harcea-parcea adevărata mişcare socialistă. Demența lui Lenin şi dorința maniacă de putere a făcut ca teoria pusă la punct de cercurile socialiste din vestul Europei să fie „îmbogățită" de conducătorii revoluției ruse şi să se considere posibilă construcția noii societăți în una din țările cele mai înapoiate, Rusia, desconsiderându-se cel mai important principiu şi anume cel al acumulării maxime de capital. A doua motivație este faptul că, la noi, această construcție politică-economică-socială a pornit cu oameni nepregătiți din punct de vedere intelectual, fără o educație specifică şi s-a bazat numai pe termenii de execuție comandați din afara țării, de la Moscova. Şi astfel, s-a mers otova pe acelaşi drum pe care l-a parcurs marea țară de la răsărit, fără nicio analiză critică, deşi se vorbea şi se repeta ca un lait-motiv despre negarea negației. La vremea aceea de început, la şase martie 1945, România ar fi fost capabilă să formeze un guvern de oameni capabili să pună în practică politica impusă din afară, curățată de greşelile facerii a modelului, în primul rând de stângismul exagerat declarat de însuşi Lenin drept „boala copilăriei". Din nefericire, teama viscerală a lui Stalin de a nu fi trădat, a impus cu brutalitate mersul pe drumul bătut de Rusia şi apoi de Uniunea Sovietică, deşi o seamă de critici din afara Rusiei, dar şi unii scriitori de talent ai Uniunii au arătat, sub o formă sau alta, marile greşeli comise, înlăturarea cărora ar fi putut uşura mersul înainte pentru obținerea treptată a benefiilor sociale propăvăduite de noua politică, adevărata politică de stânga. N-a fost să fie la noi, ca şi la toate celelalte țări care fie că şi-au propus, fie că li s-a impus calea...

Partidele de stânga actuale nu au nimic cu comunismul

Şi totuşi, România, urmând politica de stânga, a reuşit ca în treizeci şi ceva de ani să se transforme dintr-o țară eminamente agrară, cu o agricultură de subsistență, într-o țară cu o economie echilibrată, industrial-agrară, în care s-au dezvoltat industrii de vârf precum metalurgia, construcțiile de maşini, elec-

(continuare în pagina 16)

(urmare din pagina 15)

tronica-electrotehnica şi celelalte impuse de secolul în care trăiam. Au fost lichidate la scara întregii societăţi româneşti analfabetismul şi obscurantismul, a luat avânt cercetarea ştiinţifică, a fost organizat la nivel superior sistemul de sănătate. Dezvoltarea planică şi proporţională a ţării a condus la o dezvoltare echilibrată la nivel naţional. Au fost rezolvate, de asemenea, problemele locative şi cele alimentare. România ajunsese să-şi creeze propriile pieţe de desfacere şi de credit. Că astea toate începuseră să nu fie pe placul celor care ţineau la „spaţiul lor vital" s-a dovedit prin aceea că, prin căi deja cunoscute şi cu o propagandă care cuprinsese multe „cozi de topor", s-a ajuns la transformarea partidului unic într-un agent de tiranie şi pe conducătorul acestuia instalându-l pe post de titan absolut, un conducător tabu cu drepturi discreţionare. Prăbuşirea regimului la finele anului 1989 a fost însoţită de o largă liberalizare a concepţiilor poitice şi, profitându-se de anumite bâlbâieli şi de dorinţe revanşarde şi de restauraţie, societatea românească s-a împărţit cu rapiditate în grupuri cu orientări divergente între care nu s-au putut crea coabitări ci, din potrivă, s-au creat crevase care au fragmentat întreaga societate până în zilele de azi. Să nu uităm că prin manevrele din martie 1990 s-a dorit chiar spargerea unităţii noastre teritoriale şi, ce este cel mai grav, este că nici până azi nu s-a devoalat care au fost forţele ce-şi doreau ruperea teritorială a ţării noastre. Şi azi, pentru menţinerea vrajbei se aleargă după himerele „revoluţiei din decembrie" şi nu după aflarea forţelor şi a mijloacelor care au dus la destructurarea întregii economii, bulversarea întregului învăţământ, reîntoarcerea la agricultura de subsistenţă şi toate celelalte. Înainte de toate mai doresc să aduc aminte că în aceşti 26-27 ani, stânga politică românească nu a fost la guvernare decât 11 ani, restul fiind apanajul dreptei, atât la guvernare, cât şi la preşedinţia ţării. La un bilanţ riguros, scuturat de angoase şi parte-priuri, oricine care beneficiază de o minimă bună-credinţă recunoaşte că numai în aceşti 11 ani de guvernare de stânga România a beneficiat de stabilitate economică şi politică, de scădere a inflaţiei şi de măsuri de protecţie socială. Din nefericire, la ora actuală România nu dispune de o stângă veritabilă, iar cei care se erijează în conducerea acestei stângi declarate nu dovedesc nici fermitate, nici clar-viziune părând (sau poate chiar fiind) în faţa susţinătorilor şi a întregii ţări necunoscători ai adevăratei doctrine a stângii, cuprinşi de complexe nejustificate de inferioritate, fără vigoarea revoluţionară specifică stângii mondiale. Toate acestea sunt sesizate de cetăţenii ţării care nu-şi pot da singuri explicaţii. Arătam într-un material anterior despre o discuţie iscată într-un troleibuz, la o oră ieşită din vârful de circulaţie. La un moment dat, în toiul discuţiei ce se purta încă la urcarea mea, pasagerele din faşa unui călător intrat bine în al optulea deceniu de viaţă, spuneau cu ton ridicat, spre auzul întregului habitat: Sunt prea deţtepăi românii să-i poată duce cineva cu preâul! Ei bine, această afirmaţie a stârnit un val de vociferări, a căror concluzie se poate concretiza cam în felul următor: or fi românii deştepţi dar sunt şi laşi şi trădători. Nu-i duce nimeni cu preţul pentru că dau ei pe gratis tot, de am ajuns milogii lumii. Dominator, aristocratul cu părul alb a recitat un catren al lui Păstorel, acela cu lipsa de sare şi conducerea ţării de către puşcăriaşi. Numai că, acest catren şi în acest context, în loc să potolească protestele, ele s-au aprins mai tare, cu suduiri pe faţă la adresa actualei clase politice, la actualele administrări de stat, actuala justiţie, comparată cu securitatea anilor '50 ai veacului trecut. Măcar, spunea una dintre convivele de ocazie, acei puşcăriaşi făcuseră puşcărie pentru ideile lor politice, dar cei de azi?! Nu puteam fi străin de cele ce auzeam din „vocea ... poporului". Şi această afirmaţie luaţi-o la propriu, cei aflaţi în autobuz nefiind cunoscuţi între ei şi nu vorbeau din partea unei angajări politice. Dar toţi, absolut toţi, vorbeau ca făcând parte dintr-o autentică stângă politică şi socială. Acest fapt, pe mine personal, om de stânga declarat, m-a bucurat, eu asociindu-i stângii şi caracteristica de patriotism, iar ce extrăgeam eu din gâlceava iscată era tocmai acest patriotism liber mărturisit de toţi cei ce reacţionaseră la afirmaţiile „aristocratului".

Stânga românească nu a murit, aşa cum vrea preşedintele Iohannis

Iată că nu a murit stânga românească, îmi spuneam, dar fiind la nivel de masă se pierde, neluată în seamă nici măcar de cei pe care i-au trimis, ca reprezentanţi, în divanele ţării. Să fim foarte bine înţeleşi, sofismele cu baronii locali pe care un preşedinte, el însuşi mai mult decât un baron, chiar şef de clan mafiot, l-a aplicat ca ştampilă pe partidul declarat al stângii, a indus în pături largi ale societăţii o atitudine ostilă stângii. Aceasta cu atât mai mult cu cât, după evenimentele din decembrie 1989, fie din snobism, fie din complexe artificale, fie din frustrări reale sau nu, a devenit de bon-ton să te declari de dreapta şi opus stângii. La fel de clar trebuie să ne fie că stânga modernă (cum, de altfel, chiar şi stânga clasică) nu trebuie confundată necesar şi obligatoriu cu lumpenul proletar, cu susţinător al tuturor revendicărilor breslelor sau sindicatelor. De altfe, să nu uităm că însăşi corifeii stângii erau oameni proveniţi din familii de industriaşi şi latifundiari, iar la noi, vederile de stânga, promovate încă din a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea au fost definite teoretic şi modelate practic de intelectuali proveniţi din clasele aristocratice. De aceea, în ce mă priveşte, am fost încrezător în forţa ideilor de stânga susţinute după decembrie 1989 la noi în ţară de intelectuali veritabili precum Ion Iliescu, Adrian Năstase, Florin Georgescu, Nicolae Văcăroiu, Şerban Nicolae şi alţii, chiar dacă aceştia nu proveneau, decât poate pe linie genealogică, din rândul grupurilor muncitoreşti şi/sau ţărănesc. Că am dreptate şi că nu m-am înşelat stă mărturie şi faptul că partidul creat de aceştia s-a dovedit în acest sfert de veac cel mai numeros, cel mai stabil, cel mai disciplinat şi mai bine organizat. Lupta lipsită de eleganţă pe care celelalte partide au dus-o în toţi aceşti ani împotriva sa nu a fost de natură să-i clatine soliditatea, indiferent de cât de murdară a fost lupta acestora împotrivă-i. Nereuşind timp de zece ani, Traian Băsescu, din postura lui de preşedinte al ţării (demnitate obţinută prin alegeri de seriozitatea rezultatelor cărora se îndoiesc din ce în ce mai mulţi oameni), acesta, ajuns un „un cappo di tuti cappi" a lansat marca de baroni. Ne-reuşindu-i nici această stratagemă, a pus artileria justiţiei în poziţie de tragere şi a început lovituri de tipul „punct ochit-punct lovit", sperând ca astfel să destructureze monolitul stângii. Ei bine, rezultatul a fost că toţi cei sacrificaţi au devenit martiri şi nu învinşi, imaginea lor în masa stângii consolidându-se. (Nici nu ar fi fost greu dacă ne gândim că, spre exemplu, Adrian Năstase a făcut puşcărie nu pentru că „prea independenta noastră justiţe" i-ar fi descoperit vreo vină, ci pentru că trebuia dat un exemplu. Exemplu în ce nu ne-a mai spus: să fi fost vorba de a exemplifica forţa celei de a treia putere în stat?, să fi fost vorba despre exemplul că cine vrea să conducă stânga românească o ... încurcă?, să fi fost vorba de exemplul că nu e bine să fii adversar politic aiatolahului şef de clan? Nu ştim şi nici nu ni s-a explicat. Oricum, bazinul electoral al stângii nu s-a modificat, în orice caz, deloc în jos. Asta este picătura care roade cel mai adânc în orgoliile aşa-zisei drepte din eşichierul politic românesc. Cum spuneam, mâine-poimâine suntem chemaţi din nou la urne. Pe eşichierul politic a crescut numărul partidelor pretendente la locuri în divanul ţării şi declarându-se de dreapta. Dar care este beneficiul pentru România pe care ni-l promit şi pe care ni-l sugerează aceste? Fostul preşedinte Traian Băsescu a strâns în juru-i un grup de aplaudaci cu vederi de dreapta şi şi-au însăilat astfel un partid. Un partid de dreapta. Mai mult, noul şef de partid, însuşi Traian Băsescu, se declară pe la toate colţurile că el este, fatalmente, cel mai bun pentru ocuparea poziţiei de viitor şef de guvern. Nu ne spune însă, în nicio împrejurare, ce necaz mai vrea să ne aducă din această poziţie la care a tânjit mereu ca jucător dar pe care oficial nu a ocupat-o niciodată. Pentru că domnia sa nu este capabil să aducă alinări şi pace fiind parcă blestemat să se hrănească numnai din gâlceavă, din intrigă şi răutate. Şi-a mărit partidul şi baza logistică prin atragerea oastei de strânsură ce a mai rămas după scoaterea din viaţa politică a fostului prim-vice prim-ministru, ceea ce ar trebui să fie un semnal pentru masa electoare, care este calitatea morală a celor ce-l urmează pe Traian Băsescu şi la ce ne putem aştepta de la cei care vor putea ajunge în Parlament. La zestrea dreptei se mai adaugă acel partid de strânsură sl lui Nicuşor Dan, coloana a cincea a ungro-americanului Soros care de dinainte de 1990 sapă cu osârdie (cheltuind sume deloc de neglijat) la surparea unităţii noastre teritoriele şi la crearea de crevase pe principii regionale între cetăţenii acestei ţări. Această grupare ce se doreşte să ajumngă să facă jocurile în forul legislativ al ţării se revendică din societatea civilă dar nu-şi poate declara deschis o anume doctrină, jucând permanent rolul lui Ghiţa Contra, pedalând pe cartea sectarismului destructiv. Ceea ce n-a reuşit personal Traian Băsescu şi anume să scoată din politica românească PNL, pe măsura jocului făcut prin aruncarea în afara vieţii politice a PNŢCD, o fac foştii săi ciraci alăturaţi PNL pentru unificarea dreptei (parcă aşa sunau motivaţiile lui Iohannis, Antonescu, Blaga, Gorghiu ş.a.), actualul PNL ajungând să fie vechiul PDL. Şi atunci, ce vom face votând acest „mare" partid al dreptei? Vom aduce cu mâna noastră (cea care va introduce votul în urnă) la guvernare iar şi iar pe cei care n-au ştiut sau nu au vrut să-şi aducă aminte, în anii lor de aflaţi la putere, şi de „nevolnicul" popor român (masa ineptă, după afirmaţiile unui reprezentant de frunte al acestui partid) bun numai să-i slugărească acoperiţi de un aparat juridic special creat pentru a le proteja toate măgăriile? Este, trebuie să recunoaştem, o misiune foarte grea pusă în faţa alegătorului român în toamna acestui an de graţie 2016. Ne manifestăm însă încredrea în puterea regeneatoare a fibrei acestui popor şi, vorba convivei din troleibuz: - Sunt prea deştepţi românii să-i poată duce cineva cu preţul! Ajută-i Doamne!

LIVIU LEHLIANU

SE ÎMPLINESC 25 DE ANI DE CÂND STĂM PE INTERNET

Este într-adevăr Internetul o necesitate a dezvoltării societății la nivel mondial? Răspunsul este favorabil: DA, având în vedere că acest mijloc de comunicare a revoluționat cu mare viteză ştiința, tehnica şi cercetarea. În cele ce urmează, ca un drept de replică, putem spune fără să greşim că actual, internetul şi folosirea sa de către întreaga generație, reprezintă şi unele chiar mari neajunsuri. Tot mai des, cercetătorii atrag atenția, semnalând faptul că folosirea exagerată a internetului şi a celorlalte mijloace de comunicații adiacente, creează şi vor crea în viitor mari dificultăți societății omeneşti, Aceasta datorită faptului că Internetul nu are frontiere, iar de el se pot folosi unele elemente ale societății, certate cu legea, datorită slabei pregătiri intelectuale ale unor dcetățeni de sexe diferite. Acest lucru este cunoscut în prezent şi dezvoltat de către mijloacele media actuale, arătândui-se punctele nevralgice. Amintim în acest sens inocularea unor informații greşite către generația foarte tânără şi tânără care foloseşte internetul în orice împrejurare şi în orice scop. Amintim în acest sens faptul că internetul dă o lovitură mortală posibilității organismului de acumulare a informațiilor care ar trebui să fie reținută de creier. Ori, internetul, niciodată nu va fi un mijloc de gândire în locul creierului. Mai amintim de asemeni, o lucrare a unui cecetător englez la mijlocul anului 1975, care preciza: „în viitor, omul va avea un cap foarte mare şi doar 3 degete, datorită faptului că mâna nu va mai fi folosită decât la cele 3 degete, iar capul prin creier va căpăta dimensiuni anormale, creierul acumulând nu informații necesare organismului, ci doar informații uzicale şi neesențiale pentru societate”. dar până atunci vor trece foaret mulți ani. În acest context, credem că părinții au datoria să limiteze accesul copiilor mici până la vârsta de 10 ani, în a folosi internetul. Amintim că unii părinți pun la dispoziția copilului începând cu vârsta de 1-2 ani, tableta, pentru ca acest copil să aibă o preocupare jucându-se cu pozele apărute. Un al doilea mare pericol îl reprezintă folosirea internetului şi chiar a tradiționalului telefon mobil care emite unde electromagnetice care dezvoltă aşa cum precizează ultimile cercetări, „cancerul la creier”, sau cel puțin slăbirea auzului. Aceasta în condițiile în care cercetătorii nu au stabilit vreun mijloc de protecție auditivă şi nici chiar vizual pentru protejarea ecranului tabletelor şi chiar a televizoarelor. În aceste condiții, în prezent, aproape 30% din copiii şcolari sau preşcolari poartă ochelari, iar ştiința nu a putut da un răspuns cu privire la perioada de timp când va începe orbirea. Acesta este doar un semnal, urmând ca fiecare dintre noi, să tragă concluziile corespunzătoare, pentru sine ca părinte, sau pentru dezvoltarea ulterioară a vieții copilului.

D. BOŢILĂ

Internetul este un drept al omului

Ce ne-am face în ziua de azi fără Internet? Probabil că ne-am simți legați de mâini şi de picioare. Astăzi se împlinesc 25 de ani de când căutăm tot felul pe informații pe rețeaua WWW. La 23 august 1991, rețeaua globală de calculatoare, cunoscută sub prescurtarea W.W.W., creată de savanții institului CERN din Elveția, a devenit accesibilă publicului larg, scrie Digi 24. Acesta a pus bazele revoluției digitale şi epocii informației. În iulie anul acesta, ONU a stabilit că accesul la Internet este un drept uman de bază. Rezoluția Consiliului pentru Drepturile Omului nu are caracter obligatoriu, dar condamnă țările care împiedică accesul liber la internet al cetățenilor. Printre țările care s-au opus rezoluției ONU se numără Rusia, China, Arabia Saudită, Africa de Sud, Indonezia şi India. De cealaltă parte a baricadei au stat 70 de țări. Documentul ONU subliniază faptul că accesul liber la internet le permite cetățenilor să aibă o parte de o educație accesibilă şi susține dezvoltarea economică. Cu toate acestea, aproape jumătate dintre oameni au acces la internet. Potrivit unui anunț al companiei Facebook, de la începutul acestui an, numărul persoanelor care au acces la internet a ajuns la 3,2 miliarde, iar numărul acestora a crescut în ultimii zece ani cu 200-300 milioane pe an.

În SUA au acces cei mai mulţi oameni la acest serviciu

Totuşi, sunt încă aproximativ 4,1 miliarde de oameni care nu au acces la acest serviciu. Accesul la internet este cel mai mare în America de Nord şi în Europa. Spre exemplu, cel mai ridicat procent (96%) al gospodăriilor cu acces la internet, în 2014, a fost înregistrat în Luxemburg şi în Olanda. Din rândul statelor membre UE, cel mai scăzut procent privind accesul la internet a fost înregistrat în Bulgaria: 57 %.

România, ţara cu cea mai mare viteză de internet din lume

România este una din țările cu cea mai mare viteză de internet de lume şi prima din Europa. Cu toate acestea, numărul gospodăriilor cu acces la nternet este cu doar câteva procente mai mare decât cel la Bulgariei. Potrivit unui studiu BRAT de la finalul anului trecut, 70% din populația oraşelor şi 44% din cea a satelor din România utilizează internetul. Mai exact, la nivel național sunt 8,8 milioane de utilizatori, dintre care 6,5 milioane în fiecare zi.

PRELUARE INTERNET

POLIŢIA ÎN ACŢIUNE

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri

● Poliţiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş împreună cu poliţiştii din cadrul birourilor şi formaţiunilor rutiere orăşeneşti şi municipale au acţionat pe raza de competenţă, ocazie cu care au aplicat 160 de sancţiuni contravenţionale în valoare totală de 31.455 de lei, au reţinut în vederea suspendării dreptului de circulaţie 10 permise de conducere şi au retras 9 certificate de înmatriculare.

● Poliţiştii din cadrul Biroului Rutier Piteşti l-au depistat pe D.C., de 30 de ani, din comuna Poiana Lacului, care conducea un autoturism pe raza comunei Băbana, fără a poseda permis de conducere şi aflându-se sub influenţa băuturilor alcoolice. În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 335 şi 336 din Codul Penal.

Cercetată pentru contrabandă

Poliţiştii Secţiei de Poliţie Rurală Lunca Corbului, au depistat-o pe B.A., de 27 de ani, care, în calitate de vânzătoare la o societate comercială din comuna Lunca Corbului, comercializa 200 de ţigarete netimbrate. În cauză a fost întocmit dosar penal sub aspectul săvârşirii infracţiunii de contrabandă.

Activităţi de combatere a delictelor silvice

Poliţiştii Secţiei de Poliţie Rurală Domneşti Argeş, l-au identificat pe Negru Ion, de 45 de ani, care transporta pe DJ - 731C, în comuna Domneşti, cantitatea totală de 22,66 mc lemn foc fag, fără a avea menţionată ora pe avizul de însoţire al materialului lemnos. Bărbatul a fost sancţionat contravenţional conform Legii nr.171/2010, cu amendă în valoare de 2000 de lei, iar cantitatea de material lemnos a fost confiscată şi predată Ocolului Silvic Domneşti. De asemenea, bărbatul a fost sancţionat contravenţional cu amendă în valoare de 1.125 de lei conform O.U.G. 195/2005 şi i-a fost reţinut certificatul de înmatriculare întrucât remorca cu care transporta materialul lemnos avea inspecţia tehnică periodică era expirată.

IATĂ CĂ OMUL POATE TRĂI LIMITA MAXIMĂ A VÂRSTEI DE 150 DE ANI – DOVADA ESTE PRELUAREA DIN ZIARUL „CLICK!“

BOGDAN NICOLAI

Cel mai bătrân pământean are o singură dorință: să moară mai repede. Ajuns la 145 de ani, Mbah Gotho din Sragen, Java, a fost desemnat recent, după ce autoritățile i-au verificat actele, cel mai longeviv om.

Fumează de rupe și, deși gârbovit, în fiecare dimineață își face plimbarea "pentru oase". Indonezianul Mbah Gotho este convins că moartea l-a uitat. El s-a născut la 31 decembrie 1870 și numele lui real este Sodimejo. După câțiva ani de verificări asidue, autoritățile locale i-au autentificat documentele și în 2014 i-au schimbat buletinul. Dar deși încă se ține bine, bătrânul nu vrea să o mai ducă mult. "Ce-mi doresc de ziua mea? Să mor odată, că a uitat de tot Doamna cu Coasa de mine", a declarat Gotho. "I-am făcut piatra de mormânt în 1992 și a trebuit să o schimb deja de două ori pentru că se învechise. Asta a fost acum 24 de ani", a declarat nepotul bătrânului. Mbah Gotho și-a îngropat toți cei 10 frați, patru neveste și chiar copiii. Se mândrește în prezent cu o armată de nepoți, strănepoți, stră-strănepoți și chiar stră-stră-strănepoți. A fost un fumător înrăit toată viața și i-au plăcut femeile. Cât e ziua de lungă ascultă știrile de la radio pentru că nu mai vede bine la televizor. Este hrănit cu lingura și se spală pe corp o dată la trei luni pentru că este extrem de fragil. În fiecare zi își face plimbarea de dimineață și stă să se bronzeze la soare. Întrebat de reporteri care e secretul longevității, bătrânul a tras un fum de țigară și a răspuns sec: "răbdarea". Din păcate, momentan nu poate intra în Cartea Recordurilor pentru că experții Guinness au nevoie să verifice inclusiv documentele de la nașterea lui. În prezent, cel mai bătrân pământean este franțuzoaica Jeanne Calment, care a murit în 1997, la vârsta de 122 de ani.

Fumează de rupe, și în fiecare dimineață îș...

Conform buletinului, s-a născut la 31 decembrie 1870

UMOR LA REFLECTOR

☺ ☺ ☺

Două văduve în vârstă locuiesc împreună într-un apartament. Într-o seară, tocmai se pregătesc de culcare, când una dintre ele spune:

- Parcă ar umbla cineva în hol...
- Mă duc să văd, spune cealaltă.
- A, nu, eu am auzit prima !

☺ ☺ ☺

Soţia îşi sună soţul:

- Iubire, tu ai umblat la navigatorul GPS din maşină?
- Hmmm... da, am verificat distanţa dintre Bucureşti şi Timişoara.
- Mulţumesc, iubire. Eu acuma-s la Timişoara...

☺ ☺ ☺

- Frate, ce ai, ce stai aşa trist?
- Şezi, frate, acuşi îţi povestesc.
- Ok, m-am aşezat. Spune. Ce ai păţit?
- Mai pe scurt, banca e proaspăt vopsită.

☺ ☺ ☺

- Dragul meu, ce-ar fi să ne cumpărăm o maşină? Am vedea şi noi lumea.
- Care? Asta sau cealaltă?

☺ ☺ ☺

Ion şi Vasile trag peste noapte la un hotel. Pe la miezul nopţii, Vasile face un atac de cord şi moare. Sună Ion la 112, vine ambulanţa, poliţia, anchetă, tot tacâmul. La final, poliţistul îl întreabă pe Ion:

- Bade, n-ai auzit, o zis ceva, o gemut? Dă-ne mai multe detalii!
- Apoi o zis că îi rău.
- Ş-apoi tu ce i-ai zis?
- D-apoi cui îi mai ie bine în ziua de azi?

☺ ☺ ☺

Badea Gheorghe merge la doctor cu o sarsana plină cu bunătăţi. Intră în cabinet, o desface şi-l îmbie pe acesta:

- Da serviţi, dom doctor, îs bune, îs bio, îs ecologice!

Şi numai ce nu-i pune pe birou cârnaţi, caltaboşi, jumări, slană, brânză...

- Păi bine, mă Gheorghiţă, cum să le iau pe toate astea fără bani?
- Nici o problemă, zice Gheorghe scoţând un plic din buzunar, am adus şi banii!

☺ ☺ ☺

- Ce ţi-a zis nevasta când te-ai întors târziu de la chef?
- Nimic, oricum trebuia să-mi scot dinţii din faţă...

☺ ☺ ☺

Un poliţist opreşte o blondă pentru viteză:

- Permisul de conducere, vă rog!
- Cine să vă mai înţeleagă? Ieri mi-l luaţi şi azi vreţi să vi-l arăt!

☺ ☺ ☺

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ATITUDINE ÎN ARGEŞ“

Ducele de Albota: „Vine o doamnă cu mustăcioară să îşi dea importanţă... şi să mă umple de draci!”

Printre problemele ridicate, la şedinţa cu primarii de săptămâna trecută, s-a numărat şi cea a autorizării producătorilor agricoli. De fapt, s-a pus mai mult problema responsabilităţii participanţilor la întocmirea acestor dosare, pentru că reprezentanţii Camerei Agricole vin la raţa locului, constata, controlează, însă de semnat, semnează primarul. Cu toate responsabilităţile care decurg din aceasta, primarul fiind, conform legislaţiei în vigoare, preşedintele comisiei. Ion Dumitru, primarul din Albota, a ridicat această problemă prin prisma responsabilităţii. De ce nu poate fi, dacă tot se ocupă de întregul dosar, un reprezentant al Camerei Agricole preşedintele comisiei?

Ion Dumitru: „Aş vrea să îl întreb pe domnul director de la Direcţia Agricolă dacă tot aduce o comisie, de ce trebuie să semnăm noi, primarii? Pentru ce noi, primarii, suntem preşedinţi? E vorba, probabil, că, dacă ne cheamă cineva, sa nu se ducă ei, să ne ducem noi... Am pus o întrebare. Adică noi, cei de la Piteşti, specialiştii, constatăm, iar voi, primarii, semnaţi şi vă duceţi dacă vă cheamă...” Imediat, primarii prezenţi au dat semne de aprobare cu spusele colegului lor. Din sală s-au auzit şi comentarii mai îndrăzneţe: „Păi altfel cum să ne mai invite, ma, la declaraţii?...”

Primarul din Albota a continuat, spre deliciul publicului: „A doua chestie: sunt nişte doamne inginer agronom care vin să constate şi să îi dea cetăţeanului un atestat de producător, să poată să îşi vândă, acesta, produsele. Vine o doamnă cu mustăcioară să îşi dea importanţă... îşi dă atâta importanţă că nu vă puteţi da seama, de zici că are de vândut două tone de grâu. De ce trebuie să vin şi eu? Ca să mă umple de draci? Revin, acum, cu întrebarea: de ce, doamna cu pricina, constată dumneaei, dar de semnat semnez eu?”

Ziarul „ANCHETA“

Şef nou la secţia judiciară a Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeş

La finele vacanţei judecătoreşti, Consiliul Superior al Magistraturii a emis o serie de decizii, atât pe secţia pentru judecători, cât şi pe cea pentru procurori. în cadrul sistemului de justiţie de la nivelul judeţului Argeş, are loc o serie de transferuri, numiri noi în funcţii de conducere şi promovări.

Secţia juridică a Parchetului de pe lângă Tribunul Argeş este condusă, începând cu 28 august, de către Mădălina-Nicoleta Patru. Aceasta a fost numită de către CSM pentru o perioadă de 3 ani. Fost avocat, Mădălina-Nicoleta Patru şi-a desfăşurat activitatea de procuror atât la Parchetul de pe lângă Judecătoia Piteşti, cât şi la structura teritorială a Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism.

2 milioane de euro pentru 167 de locuri de parcare

Lipsa locurilor de parcare reprezintă una dintre problemele ce nu par să-şi găsească soluţii în mai toate cartierele Piteştiului, unde cetăţenii cu greu îşi găsesc în fiecare zi un spaţiu liber printre blocurile îngrămădite ca sardelele pe care să-şi lase maşina. în ciuda eforturilor depuse în ultimii ani, când s-au măcelărit hectare de spaţii verzi pentru a face loc autoturismelor, locurile de parcare sunt încă insuficiente. Cum pe orizontal nu mai există soluţii, municipalitatea a decis să construiască parcări supraterane, iniţial fiind propuse trei astfel de investiţii, în final însă în urma evaluărilor, s-a ajuns la concluzia că două dintre ele - cea de la Spitalul de Pediatrie şi cea de pe Craiovei - nu se justifică pe motiv că s-ar fi generat prea puţine locuri de parcare în plus, comparativ cu costurile prea mari. în aceste condiţii, singurul proiect care a rămas în picioare este cel care vizează construirea unei parcări supraterane în cartierul Nord, în imediata vecinătate a Şcolii „Alexandru Davila” (fostă Nr. 14).

Ziarul „IMPULS DE ARGEŞ“

MIŞCĂRI DE TRUPE ÎN JUSTIŢIA ARGEŞEANĂ

Cum vacanţa judecătorească este pe sfârşite, au început să curgă deja către Consiliul Superior al Magistraturii cererile de transfer ale unora dintre magistraţii argeşeni care vor să-şi desfăşoare activitatea la alte instanţe decât cele în cadrul cărora au activat înainte de intrarea în vacanţă. Printre magistraţii argeşeni care au depus astfel de cereri, cereri care au fost discutate de către reprezentanţii Consiliului Superior al Magistraturii la începutul săptămânii trecute, se află şi următoarele solicitări venite din partea magistraţilor: Mircea Stan, de altfel, unul dintre cei mai cunoscuţi magistraţi din cadrul Judecătoriei Piteşti, care îşi va desfăşura în viitor activitatea în cadrul Curţii de Apel Piteşti, Măria Corina Postelnicescu, soţia fostului decan al Baroului Argeş, care, având grad profesional de Curte de Apel, şi-a cerut transferul de la Tribunalul Argeş la Curtea de Apel Piteşti. în cadrul instanţelor de la Tribunalul Comercial Argeş vor să-şi desfăşoarea activitatea în viitor doi magistraţi: Alexandru Bejan, de la Tribunalul Vâlcea, şi Iuliana Dana Stancu, care a optat însă şi pentru un post în cadrul Tribunalului Argeş. Un alt magistrat care-şi doreşte ca în viitor să facă parte din completele de judecată de la Tribunalul Argeş este şi Cătălina Dan de la Judecătoria Piteşti. în cazul în care nu va primi un transfer către Tribunalul Comercial, Cătălina Dan s-ar mulţumi şi cu un post în cadrul Tribunalului Argeş, acolo unde şi-ar dori să judece anumite speţe şi Constantin Nicolae din cadrul Judecătoriei Câmpulung, care a avut însă o detaşare chiar în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

ADI ILINCA

Ziarul „IMPULS DE ARGEŞ“

DNA respinge ideea rejudecării dosarului „Cateasca"

Hotărârea dată de către magistraţii de la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie privind rejudecarea dosarului de corupţie al construcţiei podului de la Căteasca nu este pe placul procurorilor de la DNA, care au atacat deja în instanţă la Curtea de Apel Bucureşti cu apel hotărârea de rejudecare. Urmează ca după vacanţa judecătorească şi după ce va fi redactată motivarea acestei rejudecări, să înceapă procesul la Curtea de Apel Bucureşti. Va reamintim că în cadrul acestui dosar, fostul preşedinte al CJ Argeş şi PSD Argeş, Constantin Nicolescu - încarcerat, în acest moment, în Penitenciarul Colibaşi împreună cu omul de afaceri Grigore Dobre, fostul patron al firmei Zeus, notarul Ionel Didea, omul de afaceri Ecaterina Pletoiu, dar şi mai mulţi foşti angajaţi ai Consiliului Judeţean Argeş sunt acuzaţi că au „mânărit” licitaţia pentru construcţia podului de la Căteasca din banii proveniţi atât de la Uniunea Europeană, cât şi din bugetul judeţului, astfel încât aceşti bani să ajungă în conturile firmei Zeus. în primă instanţă, tot la Curtea de Apel Bucureşti, inculpaţii din acest dosar au primit condamnări cu executare, mai puţin notarul Ionel Didea, aşa că au atacat hotărârea la înalta Curte de Casaţie. După mai puţin de un an de judecată, magistraţii de aici l-au scăpat pe Nicolescu de cei 9 ani de închisoare cu executare pe care-i primise şi au dispus rejudecarea acestei speţe. Reluarea procesului ar putea să aibă şi avantaje şi dezavantaje pentru inculpaţii din dosar, în sensul în care ar putea să le fie reduse pedepsele sau chiar să fie achitaţi, dar şi contrariul, şi anume să primească pedepse la fel de mari ca cele pe care le-au primit în 2014 şi pe care le-au contestat apoi la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Cu toate că dosarul a ajuns din nou pe masa judecătorilor de la Curtea de Apel Bucureşti, urmând a se stabili primul termen, cel mai probabil în toamna acestui an, procurorii DNA cer în continuare pedepse maxime pentru inculpaţii din acest dosar.

ADI ILINCA

O întrebare ce aşteaptă un răspuns

DE CE STATUL ROMÂN TREBUIE SĂ ADUNE "MORŢII" DIN DIVERSE MOTIVE ŞI MAI TREBUIE SĂ ŞI PLĂTEASCĂ?

Planeta este zguduită în prezent de foarte multe calamităţi pe care statele nu le pot preîntâmpina. În ultimii 25 de ani, populaţia României, datorită politicii Uniunii Europene de distrugere a României ca stat, de distrugere a tuturor întreprinderilor făcute cu sudoare în ultimii 100 ani, pentru ca România să devină o piaţă de desfacere a ţărilor din vestul Europei, acest fenomen a generat o migraţie masivă cu precădere a populaţiei tinere de cca. 3-4 mil. de cetăţeni. Unii dintre ei şi-au stabilit domiciliul cu acte în regulă, în statele respective, alţii locuiesc cu diverse permise de muncă emise de autorităţile statelor pe criterii etnice, religioase şi de foarte multe ori, economice. La aceşti cetăţeni români, nu le-a plăcut România, dorind "hazardul" şi o viaţă alta decât cea oferită de statul român. Sigur că migraţia este un fenomen propriu întregii omeniri şi chiar este stipulată ca un drept fundamental al existenţei umane. Numai că, în condiţiile în care un stat din Europa acceptă să ia de la alt stat "crema cetăţenilor acestui stat ca intelect şi forţă de muncă", considerăm că are şi obligaţia, în condiţii deosebite cum ar fi al unui mare cutremur, să despăgubească cetăţenii altor state care muncesc la ei şi creează valori importante pentru PIB-ul ţării respective. Ce s-ar întâmpla dacă toate accidentele petrecute în cele 200 de ţări de pe glob Guvernul român ar cheltui pentru repatrierea cadavrelor, dar şi a deplasării familiilor sau a spitalizării, este posibil ca ceilalţi români rămaşi în ţară să devină ei cerşetorii Europei. Am făcut această precizare, adresând o întrebare unui coleg de breaslă pentru a afla dacă este corect sau nu ca statul italian să nu poată suporta despăgubirile pentru cetăţenii români stabiliţi în oraşul Amatrice care unii din ei sunt de foaret mulţi ani în acest loc. Nu ştim de ce îşi permite domnul prim ministru Cioloş să facă cheltuială din banii publici, decât doar, dacă dumenalui nu-i de ceea ce se întâmplă în România pentru că are dublă cetăţenie: franceză şi unguro-română. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu preşedintele României care "îl doare undeva de poporul român", pentru că familia sa nu a dorit să trăiască în România, ci în germania. De aceea, am cerut şi o altă părere avizată a unui scriitor şi om de cultură, cu privire la corectitudinea poziţiei guvernului prin faptul că în Italia nu a avut loc o catastrofă, ci doar un cutremur care în România poate crea dezastre mult mai mari. Ceea ce s-a întâmplat la Amatrice cu cei cca. 300 de oameni răniţi, morţi şi dispăruţi, din care 11 morţi români, nu reprezintă un cataclism planetar. În aceste condiţii, credem că statul italian are suficiente resurse să repatrieze cele 11-12 cadavre, pe banii statului italian, nu ai celui român. Ce s-ar fi întâmplat şi cu celelalte foarte multe catastrofe din diverse ţări, în care guvernul român, obedient la tot ceea ce este de plătiti din bugetul statului plăteşte. Acest lucru nu este corect şi probabil ar trebui să îmbrace forma unei infracţiuni de abuz în serviciu din partea primului ministru şi al ministrului afacerilor externe. ***(D.B.)***

„Dumnezeu îţi dă.. dar nu îţi bagă şi în sac". Aţi vrut să trăiţi în altă ţară? Este treaba voastră, români!

Spre sfârşitul săptămânii trecute un cutremur de suptafaţă de 6,2 grade pe scara Richter, a provocat o adevărată catastrofă într-o zonă submontană din partea de mijloc a Peninsulei Italia: peste douăsutecincizeci de morţi şi un sat-Amatrice (orăşel antic) pus la pământ în proporţie de peste 90%. Între sinistraţi s-au aflat şi câteva zeci de familii de români care îşi duc viaţa şi necazurile pe acele meleaguri, împinţi de nevoia de a schimba o sărăcie lucie din vatra strămoşească cu o altă sărăcie puţin mai lustruită din meleaguri de speranţă. Între aceştia s-au înregistrat unsprezece morţi şi mai mulţi răniţi, aproape toţi din cei rămaşi în viaţă pierzându-şi acoperişurile şi bruma de agoniseală strânsă cu greutatea muncii şi chibzuiala sărăciei. Un necaz pe care nu-l poţi privi decât cu sinceră compasiune şi, în acelaşi timp, cu teama că azi-mâine natura, în veşnicia ei, ce nu ţine seama de nevoile şi de fragilitatea noastră ca vieţuitoare în splendoarea ei, să-şi joace tarantela tectonică şi pe meleagurile noastre. În ce mă priveşte, din cele câte am văzut pe reţelele de informare TV şi internet, o societate despre care avem informaţii că ne domină din punct de vedere economic, tehnologic, social şi al nivelului de trai (societatea italiană) nu s-a arătat foarte pusă la punct pentru a interveni în faţa unui asemenea dezastru natural. De aici grija ce ne-o facem acum, când ne gândim la posibilitatea mai mult decât virtuală de a ne confrunta cu un asemenea, niciodată dorit, cataclism. Răspunsul, deloc încurajator, ni l-a dat însuşi premierul tehnocrat, al cărui profil ipotetic este tare agreat de noul partid liberal, domnul Cioloş: „Doamne Fer´". Da, acesta a fost răspunsul domniei sale. Adevărul este că, de vreun sfert de veac, numai în Cel de Sus ne-a mai rămas speranţa. Numai că ştiţi proverbul vechi românesc: „Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă şi în sac", ceea ce vrea să spună că Dumnezeu îţi dă puterea şi-ţi creează condiţiile să faci, dar n-o să vină niciodată să şi facă ceva în locul tău. Or, care este potenţa noastră de azi faţă de cea din 1977, ca să luăm doar acest reper? De la posibilităţile de organizare la soluţiile tehnice i tehnologice sunt toate nule. Acesta este adevărul gol-goluţ. Mă întorc şi spun: întreaga noastră compasiune pentru toţi sinistraţii din acea zonă a Italiei, inclusiv pentru cetăţenii de origine română ajunşi să locuiască pe acele meleaguri. Prin reprezentanţii instituţiilor statului român avem obligaţia să asigurăm tot sprijinul consular în raport cu statul italian şi, chiar, în caz de necesitate şi urgenţă de sprijin, să fim capabili să asigurăm cu celeritate sprijin medical de specialitate în ţara de origine. De aici însă şi până la excesul de sprijin (chiar declararea unui doliu naţional pe teritoriul României) mi se pare, cu toată responsabilitatea o spun, o exagerare dacă punem în balanţă cu indiferenţa pe care acelaşi stat român a dovedit-o în situaţii oarecum similare, când a fost vorba de marile inundaţii zonale sau marile alunecări de teren din anul acesta (ca să ne referim doar la acest interval) când n-a cerut nimeni doliu naţional şi nu s-a scrofoşit în niciun fel autoritatea centrală pentru a veni în sprijin. Să nu uităm că în cazul „Colectiv" de acum aproape un an, când statul, cu mijlaocele sale, fără să fi fost implicat în vreun fel în organizarea acelui concert, a acţionat aproape ireproşabil pentru salvarea a cât mai multora dintre cei care încă mai prezentau o speranţă, a fost totuşi acut criticat de „tinerii frumoşi şi liberi", dar bine mobilizaţi, cu sarcina directă de a da jos acel guvern care acţionase, până atunci, ca o echipă. Iar criminalele acuze ce s-au adus bravului nostru corp medical a condus la situaţia că acum nu s-a mai putut interna un singur „mare ars", nimeni nemaiavând curajul să se angajaze, astfel încât a fost nevoie să se apeleze la sprijinul medical din ţara vecină, Bulgaria. Şi, după ce aceştia au acceptat cu bunăvoinţa şi responsabilitatea profesionale, tot media românească a început să chiţăie denigrând condiţiile de spitalizare de la Sofia. Să nu ne mirăm, în asemenea situaţii, când în viitor să nu mai găsim soluţii de sprijin nici de la vecini. Culmea este că toate aceste necazuri şi toate aceste excese de „benevolenţă" provin, făcând mai mult rău şi deloc bine, de la lucrători cu gura, plătiţi pentru asta de forţe de ne-la-vedere, sau din sindromul de „vorbeşte gura fără ei". Şi, ca să nu lungim vorba, să vă pun întrebarea de care vorbeam în titlu pentru a vedea dacă se încumetă cineva să dea răspunsul: „Oare dacă nu se apropia campania electorală se mai arăta «statul nostru de drept» şi tehnocrat să-şi arate excesele faţă de acei cetăţeni care, din proprie voinţă, au ales să locuiască, să trăiască pe alte meleaguri decât cele româneşti? (şi toate aceste excese pe banii contribuabililor reali din ţară care, prin munca lor, încearcă o linie de plutuirea a acestei societăţi). Excese evidente de sărire în sprijinul celor ce vieţuiesc în acea lume căreia generic şi greşit îi tot spunem „diaspora". Cetăţeni care muncesc (asigurând forţa de muncă) pentru alţii, plătind impozite acolo de unde îşi primesc solda. Iar din banii pe care unii dintre ei (care au mai lăsat rădăcini în ţară) îi trimit în România nu se realizează decât consum, taxele adiacente luând drumul tot al străinătăţii, de acolo de unde ne vin în piaţă marea majoritate a produselor. Dar, păstrarea (fie ea şi aparentă) a forţei voturilor din străinătate trebuie să fie vie în conştiinţa cetăţeanului român din ţară ca să se poată justifica absconsele algoritmuri puse la punct de aflatul ilegal în treburile electorale, actorul cel mai ocult ataşat acestui proces, Serviciul de Telecomunicaţii Speciale, ale cărui atribuţii, potrivit fişei postului şi a propriului său rost, sunt cu totul altele decât cel electoral.

VICTOR VERNESCU

E nostim... și trist

Românule adormit... TREZEŞTE-TE!

E nostim să adormi o națiune și să-i pui imnul „Deșteaptă-te Române!”

Capitolul 1. Asemănări

1.1. Avem aceleași hidrocentrale construite până în 1989, cu precizarea că pe unele, cât de curând le vom face cadou.
1.2. Avem aceleași termocentrale construite până în 1989 și aceleași rețele de transport eiectric.
1.3. Avem aceiași centrală atomică
1.3. Avem aceleași șosele și autostrăzi în proporție de 99%
1.4. Avem aceleași spitale construite până în 1989
1.5. Avem aceleași cămine, complexe, studențești și aceleași facultăți de stat.
1.6. Stăm și acum la cozi. Sinistru e că acum stăm la „coada” la bancă, la „coadă” să plătim impozitul sau gazul, la „coadă” să prindem mai știu eu ce promoție sau la „coadă” să depunem cererea de șomaj...
1.7. La fel ca până-n 1989, „vedem” hoțul dar închidem ochii
1.8. La fel ca până-n 1989, ne uităm la TV și nu avem ce să vedem
1.9. La fel ca până-n 1989 ne mințim spunându-ne că: „președintele singur, nu are ce să facă”
1.10. La fel ca până-n 1989 ne plângem că-i greu dar noi o ducem bine
1.11. La fel ca până-n 1989 ne amenințam copiii să învețe bine, spunându-le că „fără carte nu au parte”
1.12. La fel ca până-n 1989 cei fără carte sau cu studii cumpărate, sunt numiți politic în funcții de conducere
1.13. La fel ca până-n 1989 locurile la facultățiile de stat sunt foarte puține
1.14. La fel ca până-n 1989 încercăm să ne plătim datoriile
1.15. Avem același metrou ca și în 1989
1.16. Avem aceleași linii de tramvai și troilebuz
1.17. Avem aceleași parcuri dar distruse, aceleași zone de agrement dar ruinate, aceleași baze de tratament dar înstrăinate sau lăsate în paragină, aceleași lacuri termale și băi populare dar acum cu taxe mult mai mari.
1.18. Avem aceleași mine dar închise, aceleași sonde petroliere dar cesionate pe 2 lei, aceleași grădinițe și cămine!
1.19. Avem aceleași stațiuni turistice dar fie lăsate de izbeliște, fie date cadou...
1.20. Avem aceleași bogății naturale, inepuizabile (aur, neferoase, marmură, minereuri feroase, uraniu, gaz, hidrogen sulfurat...)
1.21. Avem aceleași fântâni dar secate, aceleași izvoare de apă minerală...
1.22. Avem aceleași centre de cercetare dar fără cercetători
1.23. Și acum ca și până-n 1989, ne mulțumim să spunem bancuri despre politicieni
1.24. Și acum ca și până-n 1989, ne lăsam conduși precum o viță la abator.

Capitolul 2. DEOSEBIRI

2.1. Hidrocentralele ce le avem sunt amortizate contabil. Costul de producție este acum de 10 ori mai mic iar cel pe care-l plătim de 10 ori mai mare...?!
2.2. Termocentralele pe care le avem sunt și ele în aceași situație ca a hidrocentralelor în schimb aici ne confruntăm cu alt aspect și anume cu cel al aprovizionării cu cărbune de import... dacă ar fi fost posibil, cu siguranță politicienii noștri, ar fi importat și apă pentru varianta hidro. Amortizarea termocentralor, duce la costuri foarte mici de producție, în schimb comisioanele de la import au „grijă” să regleze prețul. Aceleași comisioane vin a corecta prețul și în varianta hidro, comisioane de milioane de euro primite pentru „revizii tehnice uzuale la prețuri de milioane”!
2.3. Incredibil, importăm apă grea de la o firmă din paradisul fiscal care o cumpară (importa) din..ROMÂNIA! Transportul e foarte rapid, el făcându-se pe hârtie! Teoria ca energia electrică este aproape gratuită nu e valabilă și pentru România.
2.4. Șoselele și autostrăzile sunt aceleași dar cu un trafic de 10 ori mai mare
2.5. În spitale acum trebuie să vi cu siringa ta și cu medicamentele tale.
2.6. Statul la coadă e privit ca ceva normal. Am stat 2 ore la BCR Șerban Voda, le-am făcut sesizare și un pic de „circ”, i-am întrebat dacă-și dau seama că ceea ce fac e furt, furt de timp și normal ar fi să mă pontez și să fiu plătit de banca...Angajații râdeau iar „pinguinii” de la coadă mă priveau ca pe un ciudat.
2.7. Dacă ceri restul la taxi, spun că nu au schimbat, dacă vrei restul de la Mega Image trebuie să te lupți să-l culegi de pe sticlă.., dacă lași ciubuc prea puțin, ți se bate obrazul...
2.8. Până-n 1989 eram mințiți 2 ore/zi, la televizor! Acum suntem mințiți 24 de ore /zi...
2.9. Până-n 1989, președintele era lăudat de patriarhul României, acum președintele pupa mâna patriarhului. Homosexualitatea e prezentă la cele mai înalte nivele...a pupa mâna cuiva, este o opțiune sexuală!
2.10 În ziua de azi, poți face o facultate și numai cu bani. Examenele de semestru sunt teste grilă, iar subiectele sunt postate pe net cu 2 săptămâni înainte!!!
2.11. Exploatarea resurselor naturale se face de către privați, care dau statului Român, între 3-12% din valoare ! Protecția socială are un alt sens... a-l aduce pe om la nivelul de inteligență și sau cunoaștere/percepere ai ierbivorelor e factor de echilibru și liniște socială. Eliminarea fizică a pensionarilor și celor asistați social e plus valoare, și trebuie făcută într-un cadru legal!
2.12. Astăzi se fac consolidări la tronsoane de căi de tranvai unde nu e cazul doar pentru a încasa „comisionul”. Toată clasa politică așteaptă cutremurul ca pe D-zeu
2.13. Până-n 1989 fiecare cetățean mergea în concediu, o dată la mare și o dată la munte. Azi doar 5% mai își permit!
2.14. Până-n 1989, banii obținuți din exploatarea resurselor naturale, erau direcționați către protecția socială, astăzi sunt direcționați către protecția MAFIEI!
2.15. Apa plată e la fel de scumpă ca berea?
2.16. Cumpăram Cola la acelaşi pret cu laptele, dacă nu mai scump. În loc să ne hrănim copiii îi otăvim cu mâna noastră!
2.17. Parizerul e făcut din celuloza alimentară și prafuri extrem de toxice. Toate preparatele conțin aditivi toxici ce permit absorția apei. Am ajuns să cumpăram apa la preț de șuncă presată. Am ajuns să ne cumpărăm propia moarte în rate!
2.18. Banii ce n-i se fură zi de zi, se întorc înapoi sub formă de împrumut. Cine are interes să se oprească jafu! atâta timp cât acesta generează dobânzi acelorași hoți. Dacă am încerca să-i falimentam pe acești criminali „economici”, ce fac profit otrăvindu-ne, cu acordul tacit al statului și de ce nu și al nostru, nu ne-ar rămâne decât să bem apă și să mâncăm cartofi și pâine...dar și atunci nu sunt sigur că nu ne-ar otrăvi apa! Există o vorbă veche...SCAPĂ CINE POATE... eu unul vă spun sincer că SCAPĂ CINE SE TREZEȘTE! „Invadatorii” nu ne invadează pentru că încă suntem prea mulți!

Capitolul 3. Specific Românesc

3.1. Numai în România plătești comision de consultare cont, făcută la bancomat.
3.2. Numai în România pățești comision când retragi numerar de pe card
3.3. Numai in România termenele de prescripție a amenzilor nu sunt respectate
3.4. Numai în România au fost date și încă se mai dau legi pentru o zi!
3.5. Brânza e mai scumpă decât carnea
3.6. Nucile noastre mai scumpe decât nuca de cocos.
3.7. Laptele simplu mai scump decât laptele bătut.
3.8. Portocalele mai ieftine decât merele.
3.9. Cărțile sunt mai ieftine decât revistele.
3.10. Muzica bună e mai ieftină decât muzica proastă.
3.11. Măslinele umplute cu gogoșar sunt mai ieftine decât măslinele umplute cu sâmbure.
3.12. Vinul este mai ieftin decât strugurii.
3.13. Pixul cu mină este mai ieftin decât mina de pix fără pix.
3.14. Ciupercile sunt mai scumpe ca și carnea de pui
3.16. Venitul minim și pensile sunt impozitate (supuse taxării)
3.17. Hotărârile luate de popor prin referendum sunt apoi ignorate
3.18. Statul are o relație „sexuală” cu cetățeanul, regulându-l în toate pozițiile posibile. Poziția 89, în grup, e practicată de 20 de ani!

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 236 DIN 7-20 IUNIE 2011

Săriţi români!

Dictatura ne bate la uşă!

Nu credeam să apucăm să mai trăim şi într-o a patra dictatură!... Dar teamă ne este că dacă nu ne grăbim, fiecare cum şi pe unde poate să „ ieşim din sistem" vom ajunge să o facem şi pe asta, adică să mai suportăm un nou regim dacă nu chiar dictatorial (deşi acesta se urmăreşte), măcar în unul autoritar. Un tânăr coleg, (culmea) pe jumătate evreu ce-şi duce acum viaţa în Germania şi-şi aduce, cu înaltă performanţă aportul de inginerie (cu şcoala făcută în România) la firma Siemens ne vine acum în minte începând să înţelegem profundul sens al temerei sale că dacă noi, românii (neam din care el nu s-a exclus niciodată), nu vom reuşi să trecem de la „eu" la „noi" nu vom scăpa de marasm. Şi câtă dreptate are! În discursul său din cadrul unei conferinţe de presă în care subiectul era revizuirea Constituţiei, domnul Băsescu n-a greşit nici măcar o dată să se pronunţe cu „noi". Din potrivă, a insistat până la saţietate în exprimarea sa, pentru a ne intra bine în cap, că ceea ce ni se propune ca modificări la Constituţie sunt creaţie personală a domniei sale în calitate de preşedinte al republicii, dându-i dreptate tânărului nostru coleg şi prieten că marasmul se adânceşte. Pentru că în acea emisiune din prime-time de seară ne întrebam fiecare din noi, de când are preşedintele iniţiativă legislativă? Numai că dl Băsescu ne-a făcut repede să înţelegem aiureala actualei Constituţii, doar o dată revizuită, care-l privează pe preşedinte, chiar şi când el se vrea nu numai mediator între puterile statului dar şi jucător în toate, să aibă iniţiativă legislativă! Este drept că textul articolului 150 vorbeşte despre faptul că revizuirea Constituţiei poate fi iniţiată (reţineţi cuvântul: iniţiată) de Preşedintele României (printre alţii) dar la propunerea Guvernului, spre deosebire de celelalte situaţii (1/4 din numărul deputaţilor sau al senatorilor, precum şi de cel puţin 500.000 de cetăţeni cu drept de vot) în care nu este necesară propunerea Guvernului. Numai că asta nu a înţeles-o preşedintele jucător. Din potrivă, domnia sa a înţeles că el îşi poate transmite propriile idei despre cum ar trebui să arate legea supremă în viziunea sa şi, pentru a cumpăra voturile a 2/3 din numărul deputaţilor şi al senatorilor este dispus la o anume târguială, punându-şi pe taraba negoţului doi ani din mandatul actual al domniei sale (pentru a putea candida în deplină legitimitate pentru un nou mandat de patru ani, modelul avându-l deja în primul preşedinte postdecembrist pe care vrea să-l depăşească cu un an ca lungime de mandat...).

Vi se pare o joacă toată această mascaradă (scuzaţi cuvântul dar n-am găsit altul cu semantică similară)? Nu, nu este joacă, domnia sa chiar vorbeşte serios, pentru că aşa este structurată

Strategii ale puterii

gândirea sa. Pentru domnul Băsescu prevederile actualei Constituţii postdecembriste, doar o dată revizuită, sunt prea încorsetabile. Prea este limitativă pentru atribuţiile funcţiei de preşedinte! Şi atunci, profitând de o majoritate obedientă s-a gândit să o transforme, fără o declaraţie în clar ci printr-un proces de revizuire şi un discurs demagogico-populist şi, adtaă cu ea, şi sitemul de republică semiprezidenţiabilă într-un regim pur de republică prezidenţială. O fi acest principiu valabil, productiv şi profitabil, dar asta numai în ţări cu veche tradiţie democratică şi cu exerciţiu în viaţa democratică dar nu în România în care un asemenea regim poate cădea cu mare uşurinţă în dictatură. Adică exact aşa cum îşi doreşte firea vulcanică şi autocrată a actualului preşedinte, adică nimeni altul decât domnul Băsescu, omul ce nu poate fi convins că România nu este o navă maritimă, fie ea şi fostul petrolier Biruinţa în care domnia sa să comande iar restul poporului, ca un echipaj disciplinat să execute fără crâcnire ci cu supunere.

În ce ne priveşte, discursul domnului Băsescu din amintita conferinţă de presă ne-a strecurat fiori reci şi furnicături pe şira spinării şi mari dureri de cap şi răvăşiri de memorie. Iar încercările domniei sale de a ne lămuri de multele schimbări ale Constituţiei în România pentru a justifica dorinţele sale de acum ne-au făcut să înţelegem cui i se adresează şi de ce a beneficiat până acum de succese facile (era să spunem succesuri şi nici nu ştim de ce!). Pentru că, încercăm noi o explicaţie, adus ântr-o stare de descurajare şi de silă faţă de tot ce înseamnă politică marea majoritate a populaţiei nu mai ia în seamă la ce este adevăr şi ce este minciună, la ce este bine şi ce este rău întrucât românul a început să nu mai creadă în nimic şi să nu-l mai intereseze nimic altceva decât cum să-şi rezolve problemele traiului zilnic. Cu aplombul tupeului dispreţuitor, mereu câştigător şi cu convingerea că domnia sa este personajul providenţial al acestei ţări, preşedintele n-a avut bunăvoinţa să explice, să justifice necesitatea deselor schimbări sau/şi modificări ale legii supreme înşirându-le, precum Caţavencu în discursul său electoral imaginat de Caragiale (dar, chiar aşa: imaginat sau redat?). Şi în 1866, şi în 1878, apoi în 1881 şi mai departe în 1923 şi 1938 precum mai apoi în 1948 şi 1965 Constituţia trebuia schimbată pentru a fi pusă în acord cu noile realităţi, ele însele transformări majore în viaţa ţării: independenţa, regatul, marea unire, dictatura regală, abolirea monarhiei şi instaurarea republicii populare, apoi transformarea acesteia în republică socialistă şi, în fine, revenirea la un regim democratic prin sacrificiul unor eroi pe care am început să-i uităm. Nici una din împrejurările provocatoare de modificări ale Constituţiei pe care le-am enumerat maim sus nu există în prezent, ultima revizuire, cea din 2003 fiind motivată tocmai de necesitatea racordării la realitatea integrarii României în NATO şi aderării la U.E., încât putem trage concluzia că acum nu există ca motivaţie starea patologică de sete de putere. Pentru că, luând în analiză modificare propusă cu modificare propusă ne convingem uşor că se doreşte ca nimic să nu mişte în ţara asta fără ştiinţa şi acceptul sau aprobarea preşedintelui, iar separaţia puterilor în stat rămâne doar o iluzie înscrisă pe hârtie, dar cu aplicaţie controlată.

Care sunt vrerile şi ce paşi gândeşte preşedintele

Şi, pentru a nu fi acuzaţi de subiectivism, să le luăm metodic şi analitic. Obsesia sa, a preşedintelui, după suspendarea din 2007, a devenit Parlamentul care trebuie transformat într-o Mare Adunare Naţională, redusă la o singură cameră şi cu o reprezentativitate cât mai redusă, uşior de manevrat şi dependentă de voinţa preşedintelui. În toate constituţiile României democratice Parlamentul a fost bicameral, cu excepţia perioadei 1948-1991 când, după abolirea monarhiei, s-a instituit un parlament unicameral, cu deputaţi-oameni ai muncii, adunaţi în două sau trei sesiuni de câte trei patru zile pe an când votau la grămadă decretele emise de preşedinte. Simplu şi fără complicaţiile dezbaterilor pe articole, cu amendamente şi puneri de acord în „complicatul" sistem democratioc cu două camere care se pot controla reciproc. Inducând în conştiinţele electoratului ideea de economie, după ce s-au depus eforturi şi s-au obţinut „rezultate pozitive" în decredibilizarea Parlamentului, obţinerea acordului popular pentru această modificare devine un lucru facil. În ura sa faţă de Parlament (ură maladivă, de altfel, împotriva oticui, a orice şi oricine care gândeşte altfel sau acţionează diferit decât gândirea şi orientarea sa), preşedintele insuflă cetăţenilor ideea de abuz de putere din partea acestuia, uitând să vorbească şi despre sau mai ales despre abuzul de putere al preşedintelui asupra Parlamentului, asupra Guvernului, asupra puterii juridice şi asupra tuturor structurilor de stat şi a cetăţenilor României în întregul său.

După ce a reuşit să obţină o majoritate obedientă în Curtea Constituţională, preşedintele Băsescu îşi doreşte o supralicitare a competenţelor şi puterii acesteia prin prevederi clare precum: a) suspendarea preşedintelui să se poată face doar cu avizul favorabil al Curţii. Ce scapă din vedere „iniţiatorul" este că Parlamentul este cea mai înaltă formă a democraţiei, el fiind ales pe criterii de reprezentativitate şi program de acţiune prin vot universal, egal şi secret, în timp ce Curtea Constituţională este o formă politică, cu reprezentativitate partinică; b) hotărârile judecătoreşti şi ale Consiliului Suprem al Magistraturii trebuyie să fie validate de C.C. încălcându-se astfel grav principiul separaţiei puterilor în stat; c) majoritatea membrilor CSM să fie aleşi din partea „societăţii civile", nefiind obligatorie calificarea profesională de profil a acestora. Pentru cei mai tineri ne simţim obligaţi să le spunem sau să le amintim despre asesorii populari care flancau în orice instanţă pe magistrat, justiţia fiind, nu-i aşa?, a poporului.

Pentru a asigura controlul total de către preşedinte asupra Guvernului, schimbarea miniştrilor, conform Constituţiei gândite de domnul Băsescu, se va putea face numai după consultarea preşedintelui de către premier. De asemenea, prin noile prevederi, preşedintele Parlamentului poate fi revocat (de preşedintele republicii?!) înainte de expirarea mandatului! Tot astfel, mai vrea „iniţiatorul" unic, ca urmărirea , percheziţia, reţinerea, arestarea şi trimiterea în judecată a parlamentarilor să se facă fără acordul Parlamentului. Pentru că, în lumina noii Constituţii, preşedintele ţării ar urma să fie singura persoană cu imunitate absolut totală. Pentru asigurarea stabilităţii politice, ne explică domnul Băsescu... Pentru că, iniţiatorul, modest cum îl ştim, nu se gândeşte la domnia sa ci la cel şi cei ce va/vor veni după, iar preşedintele, oriceine va fi el ca persoană (probabil că domnia sa îl ştie de pe acum) trebuie să un fie atins de nimeni şi de nimic, el fiind şi şi pasator şi primitor al pasei, un-i aşa?

Obişnuit deja cu spectacolul arestărilor şi reţinerilor, preşedintele Băsescu ne propune ca reţinerile să se facă pentru 48 ore în loc de 24. Nici un cuvânt despre lipsa de etică şi încălcarea prezumţiei de nevinovăţie care se petrece şi azi când, prin reţineri succesive de câte 29 zile se ajunge la arestări şi lipsire de libertate ce pot depăşi şi un an sau un an şi jumătate şi chiar mai mult, fără judecată, exact ca în anii '50! Şi tot astfel, ni se propune să nu se mai prezume caracterul licit al averii. Se propune, cu alte cuvinte, ca deţinătorul de avere săm se justifice şi să dovedească legalitatea dobândirii averii şi nu ca procurorul sau delatorul să dovedească ilicitul acesteia.

Ce spun şi alţii

Am încercat în cele de mai sus să demonstră monstruozitatea formei de democraţie pe care preşedintele ne-o propune. Şi domnia sa a calculat deja şi calendarul adoptării acesteia, astfel încât la alegerile locale din 2012 să se poată organiza şi referendumul pentru aprobare noii Constituţii. Îl prevenim pe eventualul nostru cititor că ne-am referit doar la ce am putut reţine din discursul din conferinţa de presă în care preşedintele şi-a prezentat „opera". Şi, mai trecuţi prin viaţă fiind, ne aducem aminte că până regimul căruia acum ne place să-i spunem „comunist", modificările de constituţie erau tipărite în broşuri, cu tiraj de masă şi distribuite gratuit în toate unităţile economice şi comerciale, în gări, autogări şi aeroporturi, în şcoli şi alte unităţi de cultură, astfel încât în 3-6 luni fiecare cetăţean să poată lua la cunoştinţă şi să poată transmite, prin căile acelea primitive de comunicare, observaţii şi propuneri în cunoştinţă de cauză. Ori acum, se trece peste orice formă de dezbatere populară.

Înainte de a pune punct analizei noastre, la care am purces cu o neplăcere la care nu credeam că vom mai ajunge, cităm şi punctele concise de vedere a numai doi din mulţii formatori de opinie sau oameni politici, astfel: 1. Cristian Pârvulescu-preşedinte Pro Democraţia: *„Prin aceste modificări ni se propune de fapt ca România să devină un stat prezidenţialist. Preşedintele se va afla în centrul puterii statului, în jurul său urmând să graviteze atât Legislativul, cât şi executivul, iar rolul puterii judecătoreşti va fi puternic diminuat".* Şi, 2. Mate Andras, liderul grupului parlamentar din C.D. al UDMR: *„Consultarea lşipseşte între Preşedinte şi arcul guvernamental. Deocamdată, nu am primit oficial nici măcar draftul acestor propuneri de modificare a Constituţiei. Sunt unele propuneri desprinse parcă din anii '50!, cine nu este cu mine este împotriva mea şi, din start, te pot controla la avere".*

Ce dovadă în plus să mai facem noi că domnul Băsescu nu are nici un respect pentru democraţie şi pentru respectarea Constituţiei când reprezentanţi din coaliţia puterii îi aduc pe faţă acuza de încălcare a art.150 şi art 74 din ale acesteia, pe care o ţine doar fariseic în mână în faţa reprezentanţilor presei şi a camerelor de luat vederi. Pentru a ne dovedi lipsa de încrâncenare suntem gata să acceptăm şi ideea unui preşedinte şi jucător şi arbitru în acelaş timp cu condiţia ca acesta să fie un preşedinte înţelept. Ceea ce nu este cazul acum şi nici despre viitor nu avem certitudini. Să sperăm că măcar de această dată opoziţia nu va defecta şi voinţa domnului Băsescu să ajungă acolo unde îi este logic locul: coşul de gunoi!

Liviu LEHLIANU

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 236 DIN 7-20 IUNIE 2011

Primarul Ionică... stop şi de la capăt

„A UDA“... „UDARE“... ESTE O MARE PROVOCARE

Udatul străzilor şi stropitul spaţiilor verzi - două activităţi separate

Sigur este faptul că a fi primar de mare municipiu, cum este Piteştiul, este o mare provocare pentru domnul primar Ionică, acum la început de mandat. Aceasta în condițiile în care ai fost ale pe 5 iunie 2016, iar culmea ghinionului este că la sfârşitul lunii iunie încep căldurile şi la propriu, şi la figurat. „Căldură mare, mon’ cher!” – ar spune veşnicul tânăr Caragiale. Au trecut alegerile şi pentru domnul proaspăt ales primar, Cornel Ionică, veşnic tânăr, dar probabil că fericirea va rămâne doar în colțul gurii. A trecut luna de miere şi odată cu căldurile vine şi „luna de fiere” sau mai bine zis, luna cu fierbânțeală mare, datorită caniculei care a venit puternic şi în Piteşti, netinând cont de faptul că domnul primar Ionică este prea ocupat pentru accesarea fondurilor Europene care la Piteşti întârzie să vină. Este adevărat că Primăria municipiului Piteşti are încadrați peste 1000 de angajați plătiți din banii publici, numai că şi bugetul este pe măsură. Venind căldură mare, ne-am gândit că în interiorul „urbei Piteştene”, vor fi... fiind şi ceva nereguli privind cheltuirea banilor publici. de aceea, ziarul Reflector Argeşean „a tras cu puşca la plesneală”, în locul în care nimeni nu se aştepta, nici chiar SC SALPITFLOR GREEN SA, societate aparținând Consiliului Local al Primăriei Piteşti.

S.C. Group Media Star Market S.R.L.
Ziarul „Reflector argeşean", ziar de atitudine, analize, investigaţii şi dezvăluiri
Strada Târgu din Vale nr. 23, Piteşti, jud. Argeş; CUI: 15770792
Tel: 0348/401072; Fax: 0348/401938; Mobil: 0741335962; 0748439276
Email:
Nr. 45 din 07.08 /2016

CĂTRE,
PRIMĂRIA PITEŞTI
ÎN ATENȚIA DOMNULUI PRIMAR

Conform Legii 544 privind accesul liber la informaţii, prin prezenta, vă rugăm respectuos ca o completare la faxul trimis de domnul viceprimar Zidaru, în legătură cu programul cisternelor de stropit în perioada de vară, rog precizaţi:

1. Care este numele firmei care a contractat cu Consiliul local Piteşti activitatea de udat şi alte activităţi, precum şi nr. de contract şi durata?
2. Care este cantitatea de carburant decontată conform contractului pentru fiecare cisternă?
3. Care este valoarae contractului pentru aceasta activitate?
4. Care sunt orele si zilele cand se efectueaza stropitul?
5. Dacă aecastă firmă efectuează şi măturatul străzilor şi numărul utilajelor şi orele de măturat.
6. Dacă această firmă efectuează cu muncitori măturarea manuală a străzilor şi ce număr de angajaţi are şi care este valoarea contractului pentru măturatul manual?
7. Care sunt datele de identificare a firmei conform Registrului agricol?
8. Mi-aţi trimis în contract doar activitatea cisternelor de miercuri până vineri 05.08.2016. Vă rugăm a preciza dacă activitatea cisternelor se desfăşoară pe timp de 7 zile din 7 în cursul săptămânii sau doar 4 zile pe săptămână.

Facem precizarea că aceste informaţii ne sunt necesare pentru a urmări dacă utilajele încarcă nejustificat cantitatea de combustibil. Mai mult decât atât, vă rugăm a ne preciza dacă există o evidenţă privind ieşirea la udat sau măturat a acestor utilaje cu precizarea orelor de intrare şi a celor de ieşire şi cine este persoana care semnează foile de parcurs pentru confirmarea lucrărilor efectuate. Vă rugăm să ne daţi cele mai corecte informaţii, întrucât există „suspiciuni" că această unitate contractantă face evaziune fiscală, falsuri, uz de fals şi abuz în serviciu privind contractul avut cu dvs. prin pontarea unor cantităţi de motorină şi benzină necesare efectuării operaţiunilor de udat şi măturat.

Vă mulţumim cu respect, aşteptând răspunsul dvs. în termen optim!

DIRECTOR,
DUMITRU BOTHĂ

Nume mare, SALPITFLOR GREEN, întrând în fața țevii „puştii jurnalistice”

În cursul lunii iunie şi începutul lunii iulie, când „te topeşti de căldură”, iar între orele 22 seara şi 6 dimineața, către miezul nopții, la cântatul cocoşilor, un jurnalist s-a trezit, s-a urcat într-o maşină să vadă „lumea de noapte” a municipiului. Nu l-a interesat bețiii, petrecăreții sau îndrăgodtiții sub clar de lună, ci modul în care acționează societatea abilitată de Consiliul Local Piteşti, să facă două operațiuni importante în aceste zile de caniculă. Este vorba de udatul străzilor şi de stropitul spațiilor verzi, care după cum veți vedea, vor fi fiind două operațiuni total separate dar cu indici de consum separate, atât ca forță de muncă umană, cât şi ca utilaje precum şi consumul de benzină şi apă.

Primarul Ionică răspunde prompt

Am pus mâna pe telefon şi l-am contactat pe domnul primar, atenționându-l că deşi era căldură de crăpa şi piatra, nu am văzut nicio maşină să facă măcar pe Bulevardul principal din centrul Piteştiului, cel mai circulat, să fie vreun utilaj să spele asfaltul. Spunându-i păsul, am trimis şi un fax în care am detaliat solicitările către societatea care se ocupă de aceste două operațuni scurte dar foarte importante în cele două luni de caniculă. Aproape imediat, am primit telefon de la viceprimarul Zidaru, care probabil dumnealui se ocupă de această problemă, care ne-a contactat destul de rapid. Tot aşa de rapid, am primit răspunsul scris de la societatea Consiliului Local SalpitFlor Green, iar în răspunsul dat, am aflat că în municipiul Piteşti sunt 4 su 5 cisterne care de la ora 22 la 6 dimineața, execută operațiunea de spălat principalele artere şi udatul spațiilor verzi. Rog cititorul să rețină că sunt două operațiuni diferite şi insist să le enumăr: una este spălatul străzilor şi alta este udatul spațiilor verzi. Probabil că aici este şi buba sau, mai bine zis rana, prin care se scurg banii primăriei, în condițiile în care nu există o evidență strictă şi severă asupra consumului de benzină care se corelează cu consumul de apă. Se pare însă că societatea Consiliului local Piteşti, care are în fruntea sa, datorită multitudinilor activităților, un director general, pe numele său, Georgel Daniel-Dumitrache.

(continuare în numărul viitor)

LUMEEEE... LUMEEEE... MULTĂ LUME LA BOGAŢI... DE NU S-A MAI VĂZUT

(urmare din pagina 3)

afiş”. Că o fi bine, o fi rău, Dumnezeu ştie. Au ieşit la joc energic, în primul rând angajații primăriei, pentru ca apoi, „galeria numeroasă” care ascultau melodiile vestite al tot aşa vestiților cântăreți, au aplaudat îndelung. O notă „bene” a reprezentat-o „schimbarea look-ului scenei”, dar şi „cortul intim” pentru oficialități. Că o fi bine, o fi rău, „doar primarul ştie, zău”. Cu asta am pus punct. „Simfonia omeniei de la Bogați” a durat până târziu. Spațiul nu-mi permite decât să pu câteva poze, din cele peste 100, cât le-am efectuat în decursul celor câteva ore, de „petrecere jurnalistică pe dinafară”. În rest, de la ziua comunei nu alipsit niciun ingredient. Nu au lipsit poliția de circulație, nici jandarmeria, nici SMURD-ul, nici „taraba” cu diversele produse agricole care acoperă denumirea de Bogați. Stăpânii de la centru, la început de mandat, majoritatea dintre ei, unde a lipsit prefectul, timid au păşit direct la cortul oficialităților. Domnul preşedinte Manu a uitat să facă tradiționala „baie de mulțime”, de unde de la început ar fi putut câştiga foarte multe voturi. Dar na că m-am întins prea mult, dar voi face în numărul viitor o trecere detaliată a modului în care în Argeş, primarii au început timid să deturneze ziua comunei.

D.B.

